

2019

BRNO

**Přepis
besedy
konané
24.8.**

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Brno 24.8.2020

Tady je napsáno: nečíst veřejně... /Smích/

Já jsem z toho úplně ‚hyn‘, protože dneska jsem nepřinesla ani jednu otázku...

Až dnes jsem v parku zjistila, že jedna paní psala. Takže po půlce si tedy přinesu ještě telefon, abych vám to přečetla. Dotaz je krátký, takže prosím vás, pište dotazy. Pište, nebo budu muset sahat do mozku. A to je někdy hodně těžké.

Poslední dobou, co si všímám na facebooku, tak si lidé stěžují na různé bolesti a strasti, které přicházejí při platbách. Asi to zažíváte všichni, protože těch plateb a teď náročností, je strašně hodně.

A já sama jsem před dvěma dny myslela, že umřu. Bylo to nečekané, bylo to po výběru jednoho jídla na jedné grilovačce. A nebyla jsem tedy sama. Přišlo to nečekaně. A ta paní, před kterou jsem to předvedla, mi pak poděkovala za to, co jsem předvedla. A to vám teď budu vyprávět. Bylo mi divně, ale ne špatně. Já mám to tělo takové trochu umrtvené, protože když jste vědomím, tak strasti těla se vás dotýkají jenom jakoby zdálky. A já jsem šla druhý den na pedikúru, na které jsem dlouho nebyla, už jsem se na ní těšila. Pedikérka je má kamarádka, a také mně poslouchá, takže mi si tak hezky povídáme. A ona se mě tak ptá, vždycky mi říká při té pedikúře, že bude dávat chladnější vodu, a já že ne, že můžu mít vodu horkou, že mi na nohy horká voda nevadí. Ale tentokrát mi dala opravdu horkou vodu, ale mě to nevadilo, protože já ji opravdu mám ráda. A jak jsem vytáhla nohu na podpěrku a ona na tu nohu sáhla, řekla: „Jéžiši, neopařila jsem tě? Ta noha je tak horká.“ Říkám: „Ne, to je dobré.“ A najednou jsem cítila, jak mi z těch nohou jede horko, tak jí říkám: „To je dobré, akorát mám asi nával v menopauze.“ Jenže ono se to nezastavilo. Začalo mi být divně. Tak jí říkám: „Já si dneska zavřu oči. Nevadí?“ „Klidně si zavři oči.“ Tak jsem si zavřela oči. A najednou jsem cítila, že asi budu muset na záchod, že se mi to dere i horem i dolem, nevím co... Tak jí říkám: „Prosím tě, osuš mi tu nohu, já asi budu muset jít na záchod.“ A ten salon je velická uzavřená místnost s oddělenými partiemi a ven se chodí přes hlavní chodbu v té budově, tak jsem bafla klíč a vyběhla jsem bosa, abych to na ten záchod stihla. Tam jsem strašně zvracela. Přišla jsem, umyla jsem se, a říkám: „Už je mi dobře, jenom jsem se trochu pozvracela.“ Ona na mně koukala... Načež jsem si sedla a ona pokračovala dál. Když už mi udělala nějakých pár zákroků, říká: „Je ti pořád dobře?“ Říkám: „Jo, je mi dobře. Nemusíš se bát.“ A když mi namazala levou nohu nějakým peelingem a měla jsem ji pěkně opatlanou a kluzkou, tak přišel druhý závan. Říkám: „Prosím tě, otři mi to, nebo uklouznu...“ Já to nebudu protahovat, ale celkem to bylo třikrát. A když už jsme to dodělaly a loučily jsme se, objímaly jsme se, tak ona říká: „Nezlob se na mě, ale pro mě to byl obrovský zážitek. Já jsem ještě v životě neviděla člověka, který by zvracel jako Alík, chechtal se u toho a byl veselý. Tedy to mi hlava nebere. Ale budu si to pamatovat.“

Ano, víte, ono to pak strašně rychle proběhne, vy ten kanál máte otevřený. Vy to potřebuje všechno přijmout. Takže, prosím vás, přijímejte, přijímejte... Nic to není. Čas od času se to tělo potřebuje vyčistit, a má to každý člověk a je to nutné. A věřte mi, že i

vy si vyberete. Mně totiž při té grilovačce nabídli: „Bude hovězí, počkej si. A chceš s farmářským kořením anebo s indickým?“ A já říkám: „S farmářským...“ Takže jsem si to vybrala. A velice dobře.

Milá Ivanko, když Bůh stvořil nás, kdo stvořil Boha? Děkuji. David.

Davide, jsou věci, které pochopíš tehdy, až budeš v té uzavírací poslední dimenzi, dřív ne. Víím, že se budete ještě dlouho ptát, i když ego už mít nebudete, protože ego je vlastně slupka v těhotenství planety. Nedávno jsem vám vysvětlovala, že lidé dnes dost často píší, a dnes je také i na facebooku takový podobný dotaz od pana Pavla Kůly - proč to tady všechno je, že to je taková křeč a sebemrskání... Ano, když bude žena čekat dítě a dítě bude čekat porod, tak ten průchod přes to hmotné tělo, přes tu hmotnou bránu, je obrovsky těžký a je to bolestivé. I pro dítě je porod velice náročnou událostí. A věřte mi, že je náročnější, než váš odchod na druhou stranu. A třetí dimenze je tady od toho, aby jste prošli dlouhou, velice dlouhou cestou od kamene, přes rostlinné a živočišné stavy, včetně lidského těla, které je ještě živočišným stavem. A je zvířetem do doby, kdy budete schopni být Bohem, protože jste pochopili všechny věci a všechny jste si zažily, takže už je nebudete dělat svým druhým svým jednotkám svého vědomí. Tohle je nutné pochopit.

Máte krásné postřehy. Zrovna dneska, když jsem měla chvilku času, tak jsem na facebooku viděla krásný příspěvek jedné ženy, že byla na návštěvě u své tety a omylem jí sbalila brýle. A její teta pět hodin hledala ty brýle a nemohla je najít, a byla celá zoufalá. Když to paní zjistila, přijela k ní a vrátila jí brýle, ale neprožila to s ní - ten soucit. Zkrátka: „Tady máš brýle,“ a to je jedno, že je hledala pět hodin. Jenže druhý den hledala svoje brýle dvě hodiny. A až když jí to došlo, jak se ta teta cítila, tak pak ty brýle najednou viděla. Ano, tohle je vlastně nastíněný celý cyklus, co vás čeká ve 3D. Dokud nepochopíte každého, každý poryv, tak nemůžete opustit vyučování ve 3D. To znamená, nejste ještě připraveni k porodu. Porod je náročnou záležitostí, ještě do toho patří občas i nějaká ta platba, nějaká ta náročnost. Také si budete stěžovat a budete vnímat, že jste už třeba měli nějaký čas klid, a najednou to tělo začne znovu prudit a znovu házet nějaké věci. Ale vy už dnes víte, že to není vaše. Stačí ho opravdu neposlechnout.

Já vám budu vyprávět můj příběh (já se snad nedostanu ani k těm dotazům), co jsem zažila teď ve Francii na Chamblardu. Já jsem tam nebyla pět let, to místo miluji, je kouzelné, trošku strašidelné. A hlavně, oni snad ten dům ani nikdy nezamykají, to není možné... Když jsem v jedenáct hodin v noci přijela sama do opuštěného domu, protože děti ještě pracovaly v restauraci, tak to bylo opravdu strašidelné. Když otevřete tak obrovský dům a zase ho zavřete, a klíč tam není... A já jsem si ještě koupila Stephena Kinga... Ale dobrý, nebála jsem se, spala jsem jak miminko. Ale zažila jsem tam věci, protože já jedu za mými dětmi vždycky, abych je viděla, abych s tou rodinou byla, abych se potěšila, abych jim s něčím pomohla. Protože je vůbec nevidím, takže to je pro mě radost. A to je pro mě dovolená. A já jsem tam letos přijela, Lucinka ještě potřebovala pracovat asi tři dny a měla přijet až čtvrtý den, pátý jsme pak ještě měly být společně, a pak už jsem odjížděla. A tak jsem se rozhodla, že jí pomůžu a vymaluji jí prádelnu. A

tak já jsem tři dny tu prádelnu malovala a bylo mi dobře. Tam byl chládek, nebylo tam vedro, zpívala jsem si... A najednou chodily esemesky. To tak vždycky je, to vám tak přijde, najednou posílala Petruška esemesku, jak se koupou v krásné čisté přírodě ve vodě a divoká voda... Tu posílal můj bývalý muž s jeho druhou ženou nádherné pohledy z Krkonoš z procházek... Pozor, to všechno na vás působí, to musíte odolat. Tu posílal zas někdo jiný, jak si užívá... A já tam škrábala na zemi ty plivance od té barvy... A najednou se to tělo začalo tak jako vlnit a začalo mít takové jako pocity... A pozor, ono vám tam vsune tu věc - no koukej, jak si užívají, a ty tady dřeš... Ale já ho neposlouchala. Stačí, když se s ním nebudete dohadovat. Já jsem vám už ve Starých Křečanech vysvětlovala a vyprávěla, že vlastně máme kolektivní ego. Nezapomeňte na to. To znamená, že ego druhých lidí je i vaše, což vy nevíte. Vy máte svoje ego, a pak máte i ega druhých lidí, protože Satan je jeden jediný a spolupracuje mezi svými jednotlivými hmotnými složkami. Takže ti lidé, kteří vás přijdou tak jako popíchnout a nejste už dost obranyschopní, to je jak když si získáte imunitu. To je naprosto to samé. Musíte být imunní vůči kecům druhých lidských těl i vůči svému, protože to není vaše skutečná realita. Vaše skutečná realita je vědomí tohoto těla a těl druhých lidí a ostatních složek. A když pak odoláte těm různým nabídkám, tak jste z toho venku. Ale jakmile vás to ještě začne štvat... A pozor, já ještě než jsem tam jela, ten příběh už dávno znáte, už jsem ho vyprávěla kdysi v Solenicích - před pěti lety, když jsem byla naposledy na Chamblardu, tak jsem jela a vezla jsem mého nejstaršího vnuka, kterému tenkrát bylo patnáct, a musela jsem mu tam zahrát takové divadlo. Já sama jsem si tenkrát myslela, že jsem se asi neušpinila, ale přece jenom mi asi v pravé situační straně něco zůstalo, protože asi měsíc před odjezdem jsem teď viděla na dvojce, objevoval se tam na prané straně takový šedý závojíček. Říkám si: „Aha, to se asi bude něco dít, uvidíme jestli na ledvině nebo na noze. Uvidíme...” A když jsem jela kolem toho Besansonu, tak to tělo mi to jako připomnělo. Říkám si, že je to úžasné. A představte si, co se stalo. To bylo nádherně vidět to propojení toho hmotného světa, které ovládá jeden pán. Přijedu do Sok a můj nejstarší vnuk, kterému teď bude už dvacet, přišel ke mně, úplně černé oči, objímá mě a říká: „Babičko, jak se ti líbil Besanson?” Já říkám: „Líbil se mi, líbil se mi.” A říkám si: „Aha, bude to zajímavé.” A představte si, že když už jsem teda malovala tu prádelnu, tak už mi začínala pobolívat ta pravá noha. Říkám si: „No, to je hezké,” teď ještě lezu na štafle nahoru dolů, bolí mě to: „Ne, zasloužím si. Jestli jsem tam opravdu situačně nepřijala, to se musí vyčistit, já to беру.” Večer už jsem kulhala nahoru po schodišti a po té chodbě, a říkám si: „Ty jo, dneska se asi nevyspím, ale všechno je dobře.” Asi ve dvě hodiny ráno se najednou rozsvítilo, projel mnou ze shora takový nádherný silný paprsek, který se najednou hodně rozvětvil do asi devíti paprsků. Ty se spojily jako v lísteček, ten lístek se rozvil v kytici a ta mi začala rotovat na třetím oku. A uprostřed jako na slunečnici se udělal střed a tím středem v mém kanálu vyjela ta bolest ven z toho těla. Já jsem ráno byla absolutně čistá a bez problému. Já vám to vyprávím kvůli tomu, že dokud budete skuhrat, že vás něco bolí, že to nechcete, nemůžete se toho zbavit, zase to pokračuje, a ještě se vám protahuje ta platba. Vnímejte to, prosím vás, jako dar. Vy nemůžete odejít bez dluhu. Tohle to je zásadní pravidlo.

Ale já se vrátím k tomu Davidovi. Já jsem vlastně už odpověděla. Vy některé věci nemůžete pochopit dnes, nemáte na to nástroj. Doufám, že se, Davide, neurazíš. Ano,

my nikdo nemáme připravený mozek na to, abysme věděli kdo stvořil Boha. Bůh zkrátka je. Ještě ani nedovedete pochopit, že není začátek ani konec. To také neumíte pochopit. Je takzvané nekonečno, které se prolíná, protože i jeden jediný Vesmír je buňkou jednoho velkého těla, které je zase východiskem z určitého stavu, protože i to velké čakrární tělo má veliký vesmír, a to je tak obrovská konstrukce, že dnešním stavem ho nemůžeme pochopit. Vy zkrátka potřebujete žít to, co se vám v tom životě nabízí.

Milá Ivanko, před třemi lety jsem se spojil se třemi kamarády, abychom otevřeli vlastní podnik. V té době jsme měli super kamarádský vztah. A všichni tři, i s našimi dvěma přítelkyněmi, jsme se považovali za dobrý a fungující tým. Po otevření podniku jsme měli velmi mnoho práce, a bohužel jsme si nevěděli vyčlenit finance na výplaty. Ale nevadilo to, protože jsme to dělali s láskou a s radostí. Přišlo otevření, první úspěchy. A po pár měsících jeden z kamarádů navrhl svou novou přítelkyni, aby příležitostně také pomohla kde se dá. Od začátku přebrala iniciativu a v počátku to byla opravdu pomoc. Ale v krátkém čase začala za svou práci vyžadovat výplatu i přes to, že nedělá více než ostatní a sama sebe pasovala do řídicí funkce. A pak už se to jen zhoršovalo. Ve dne v noci vyžadovala naše pracovní nasazení, komandovala, byla nepřijemná, když se jí něco nepodařilo..., a zejména se k našemu kamarádovi chovala velmi, velmi nepěkně. Kvůli němu jsme se ale rozhodli, že jí ještě dáme šanci. Takových šancí však mezitím dostala ještě mnoho. Vždy jsme ji vysvětlili, co nám vadí, ale změna jejího chování trvala maximálně půl roku. Následoval návrat do starých kolejí, a vždy o trochu horších než před tím. Z původně dobře fungujícího týmu dnes zůstala jen kostra jen proto, že setkání s ní se většina z nás vyhne. Ani jeden z nás ji však nedokážeme z firmy poslat pryč, protože to je přítelkyně třetího zakladatele, a proto ji trpíme. Víme, že to je zkouška pro nás všechny zúčastněné, ale už nevíme jak dál. Děkujeme.

Vy byste si všichni potřebovali sednout, i s tím vaším kamarádem, a popovídat si. Vysvětlit si všechno. Vy ho máte rádi, ano, ale i on musí vidět, že ona to tam drtí. A ještě, když se k němu nechová hezky. Protože jakmile budete povolovat, ego bude narůstat. Výchova je základ. Víte, dát někomu po čumáku je strašně dobrá věc. To nemyslím jako fyzicky, aby jste ji nabančili, to ne...

Já jsem teď viděla na Chamblardu nádherné věci, protože Lucinka má chovnou stanici, má bengálské kočky. Já jsem nikdy neměla kočky, ale tam uvidíte, že když matka kočka vidí kotě, které dělá něco špatně, tak ho zvedne za kůži za krk, zatřese s ním a odhodí ho. A ono si klidně jde dál, nezpěčuje se. Bomba. On to viděl můj nejstarší vnuk a bavili jsme se o tom. A teď jsme probírali výchovu vůbec ve světě, protože třeba konkrétně ve Francii, tam nesmíte na veřejnosti ani plácnout dítě přes zadek, to byste šli hned na sociálku na kobereček. Také je tam nejvyšší kriminalita v celé Evropě. A moje Lucinka vyprávěla nádherný příběh, na který já jsem už dávno zapomněla. A to tedy moje vnoučata valila oči. Protože já, ano, já jsem byla milující matka, ale přísná.

A Lucka vyprávěla: „Džovi, mně, když byly tři nebo čtyři roky, tak jsme jednou šli u desetipatráku a čekali jsme na přechodu. Já měla bonbón, rozbalila jsem si ho, dala jsem si bonbón do pusy a ten papír jsem vyhodila. Já jsem dostala takového lepáka, že jsem ještě ten papír než dopadl chytila a strčila jsem ho do kapsy. /Smích/ A od té doby jsem v životě nevyhodila ani ň, protože si vždy vzpomenu na toho lepáka, co by mi máma dala.“ Ale pozor, samozřejmě, před tím musí být vysvětlování. Tomu dítěti vysvětlujete, že nemá zahazovat odpadky. Tak když třikrát neposlechne, tak dostane lepáka a už to ví. A tohle je to samé, jako ta kočka, když zatřepe tím kotětem a odhodí ho. A Lucinka pak dělala to samé, jako ta kočka, protože když některé kotě šlo někam, kde nemělo být, tak udělala - nenene, šup - a kotě bylo absolutně v pohodě. To je zkrátka jenom dané.

A tohle je to samé. Vy jste ji dali několikrát šanci, ona neposlechla. Jestli budete pokračovat v tom, aby ji narůstalo ego, rozpadne se to celé, nedáte to už nikdy dohromady. Pokud ten přítel i vás má rád, tak to uzná. Pokud s ní chce zůstat, ať s ní je, budete ji brát jako přítelkyni, ale ne jako spolupracovníci. Ať jde pracovat někam jinam. Ale to už musíte probrat s tím vaším kamarádem. On už bude vědět podmínky. Pokud i přesto se rozhodnete, že ji tam necháte, on už bude vědět, že už to bylo na hraně, že už jste aspoň jednou o tom všichni společně mluvili. Pak už můžete pokračovat dál. Ale prosím, zachovejte klid. Nejlepší je, když ji opravdu nebudete považovat za špatnou, nic, vy jste si to objednali.

Mě nedávno jeden známý, který chová kozy (a vy ho moc dobře znáte, kdo jste na facebooku), na jednom nádherném setkání povídá: „Já mám teď problém, protože letos je málo vody, je málo sena, málo potravy.“ Tak už teď chodí pást ty kozičky na zimu někam do lesa. A říkal: „Já je všechny znám, narodily se u mě. A teď budu muset polovinu toho stáda dát někam jinam nebo prodat, protože jim nemám na zimu co dát. No, to je ale hrozné se rozhodnout.“ A já jsem mu vyprávěla příběh, který jsem měla s mým prvním mužem. Když jsme po letech po rozvodu jeli Lucince podepsat papíry na francouzské velvyslanectví, tak to mě tenkrát mile překvapil. To už byl ředitel jedné velké společnosti. A říkal mi, že tam má problém, že tam zná lidi od dětství, protože jeho tatínek tam pracoval, a že teď musí propustit třetinu zaměstnanců. A že mu to drásá srdce, protože ty lidi znáte od dětství, znáte historii všech těch lidí, co tam jsou. A říkal: „Já to ale musím udělat. Kdybych to neudělal, tak by ta firma zkrachovala, a přišli by o práci všichni.“ A to je to samé, jako s těmi kozami. Já jsem mu říkala: „Gery, musíš to udělat, aby si mohl aspoň tu polovinu těch koziček mít, když je máš rád. Nebo třeba, když budeš v klidu, přijdeš třeba na další jiné varianty. Můžeš je propůjčit někomu.“ Naše Lucinka má teď také na Chamblardu půjčeny čtyři ovce, aby tam vypásaly, protože ti lidé tam mají také málo krmiva, takže si všichni pomáhají.

Třeba to také dopadne nějak jinak. Základem je váš klid. Jakmile ten klid v sobě máte, tak se vše vyřeší. Jakmile budete v sobě bouřit proti chování té ženy... V sobě - musíte si ujasnit tu rovinu. Jenom se dívejte z hladiny vědomí na chování toho těla. A to mu nesmíte dovolit. Tohle období přechodu je velmi obtížné. Až za nějaký čas tady budou všichni projetí a takzvané porození do 5D, tak už pak nebudete muset být přísní. Ale

tenhle úsek je nutný. A to kristovství, které je nastavené v té přísnosti, je velice důležité. A i ten člověk Ježíš to uměl.

Dobrý den, chci se zeptat ohledně práce. Měla jsem práci během roku dvakrát, vždycky to byl v podstatě útek. Teď to taky není ono, ale nejsem schopna něco měnit, unavená, už bez vůle něco řešit. Mám zůstat nebo se snažit o změnu? Ahoj, s láskou Vlasta.

Já bych se snažila zůstat, rozhodně ne utíkat. Jednak už jsi unavená, ale ony se dají věci změnit, musíš je ale napřed změnit uvnitř sebe. Snaž se dívat na věci, které jsou teď zapotřebí. To není jenom, jak jsem říkala, když máte nějaké bolesti, nějaké věci. To je ve všem, i jakmile řešíte hmotné věci, třeba i tu práci.

Já jsem nedávno mluvila s kamarádkou, která měla obrovský problém se zuby. Představte si, omylem jí kdysi dávno vytrhli osmičku i sedmičku, což je tedy darda. A teď ji začala bolet strašně šestka, ale to už je zkrácený zubní oblouk (hele, a jsme u zubařiny), a pořád ji brněla celá čelist. Už z toho byla divoká, tak ji její ošetřující stomatolog poslal na parodontologii. Oba dělají v soukromí. A pozor, tam taky byl zádrhel mezilidský a vývojový, protože ten parodontolog byl bývalý šéf toho zubaře. A teď byli oba v soukromí. Ten parodontolog ji řekl: „Rozhodně si ji nenechávej vytrhnout,“ protože ten stomatolog ji chtěl vytrhnout, aby měl klid. Ale pozor, nikdy si nenechte bez důvodu vytrhnout šestku. To je zkrátka pilíř první třídy, a ten budete jednou potřebovat. A zkrácený zubní oblouk není už nic příjemného. A zvláště, když ta žena potřebuje ke svému povolání hlas a mít sykavky v pořádku, protože ona zpívá. A ona mi volala už nešťastná, že už se s tím potýká dva měsíce a zub pořád bolí i po impregnaci a všem možném, a jeden to chce vytrhnout, a druhý je našťvaný, a tam jsou ti dva zubaři v sobě, tak trochu ve při. A my jsme spolu mluvili asi deset minut, já ji říkám: „Prosím tě, zachovej klid. To vůbec nic není. Zkrátka se rozhodneš, nenecháš si tu šestku vytrhnout. Už ti ji teď umrtvil, zaplnil, všechno je v pořádku. A když tě to bolí pořád, tak je vidět, že to je někde jinde. Ty jsi teď zlepšila komunikaci a pochopila jsi něco z minulosti - to je na sto procent platba. Teď v pohodě a v klidu - zasloužím si - půjdeš na neurologii, jestli to není nějaký neurologický problém, v klidu.“ Za dva dny mi napsala: „Ivi, já se z toho zblázním. Tak za prvé, na neurologii je všechno v pořádku. A za druhé, ten zub mě přestal do dvaceti čtyř hodin po tom telefonátu bolet. Nikdo neví proč, ale já jsem šťastná jak blecha. Ale jestli to tak funguje, no to mě tedy poser.“

Zažijete neuvěřitelné věci, když všechno přijmete. Takže přijmout to, co se děje v té práci. Ego pořád řve, že něco nechce. Naučte ho dívat se těma plusovými očima. Co je na té práci dobrého? I kdyby to mělo být jen to, že jedete jen pět minut autobusem. Vždycky jenom - co je na tom dobrého, co se děje. Po čase se naučíte vidět v tom automatiku, a pak se vám to bude jenom zlepšovat.

Dobrý den Ivanko, chtěla bych se zeptat. Asi sedm let se léčím na kožním. Vystřídala jsem už čtyři doktory, kteří na mně vyzkoušeli snad vše dostupné: hormony, kortikoidy i sněžení, antibiotika, různé masti - a nic. Na obličejí a krku mám místa suché, olupující se lehce začervenalé kůže,

kteřá nesvědí, nebolí, ale ani se nelepšší. Také mě již třikrát řezali kvůli odběru vzorků na rozbor, ale výsledky nebyly nikdy stoprocentní. Paní doktorka mi řekla, že by to mohlo být poslední předstádium před rakovinou kůže. A já sama jsem vyzkoušela kdejaké doporučení, jako třeba skořici, med, aloe i světelný kořen, ale s nulovým výsledkem. Pleť chráním krémem s 50 UV filtrem, chráním se kloboukem nebo kšiltovkou. Vyhýbám se pobytu na sluníčku. Prosím, pokud mi můžeš poradit, nebo se na mě podívat, budu ráda. Nepůjde-li to, nic se neděje. Vše je přece dobré. Děkuji. A děkuji, že jsi. Změnila jsi mi život k lepšímu jako nikdo na světě. Renata.

Renatko, já bych se mohla podívat na zápis, ale budeš muset za mnou o přestávce zajít až půjdu dozadu. Třeba tam nějaký časový zápis je. Ale jestliže to máš jenom na obličejí, může se jednat o platbu na páté čakře. Je to tedy i kůže, takže směřem k sobě. Tam by mohla být nějaká extrémní sebekritika, která v minulosti třeba byla sama k sobě. To většinou lidé k sobě běžně mívají.

Víte, já jsem teď zažila, tedy já to nesmím říkat, mám to zakázané..., ale mám kamarádku, ona je panna, takže ona je perfekcionalistka, a jí se před pár lety udělala na jednom nechtu na noze plíseň, ona z toho byla strašně zničena. Dnes už je to lepší, už se s tím pomalu smiřuje. Ona chtěla brát takové dramatické léky, které pak zničí totálně stoprocentně játra, a já jsem jí to rozmlouvala. Ona mě neposlechla a brala je. Po týdnu je vysadila a dva měsíce zvracela. Takže si tam vyčistila trojku. A teď to pokračuje. Teď nedávno jsme se setkaly. A jak jsme se koupaly, tak koukám, že má zase tu plísníčku na tom nechtu. Tak jí říkám: „Ještě furt to máš?“ A ona: „Noo, to mě tedy tak sere...“ A protože tahle dívenka, ona je fajn, ona je super, ale ještě nebere úplně všechno, co říkám, já to do ní tedy necpu, to jsem se už dávno vzdala, ale občas jen tak něco utrousím. A tak jsem utrousila: „Víš, ono stačí, když něco pochopíš, a samo to zmizí.“ A ona udělala takové to - phhh, kecy..., ale to už neřekla, protože mě miluje. Představte si, my za dva dny jedeme z nákupního centra autem, ona řídila. Nakoupeno plné auto, chtěly jsme se něčemu, bavily jsme se, a před námi se na kole motal takový starý dědula. A ona najednou řekla: „Uhni, dědku plesnivý!“ Já jsem myslela, že se poseru. Já jsem se začala tak řehtat, a říkám: „Ááá, plesnivý dědek,“ ona úplně zbledla, vytřeštila oči, a já říkám: „Tady máš rezervu.“ Ano, uvědomte si, že vy jste i vědomí toho starého plesnivého dědka. Takže, když ho vidíte jako plesnivého, tak vaše tělo vám zobrazuje tu plíseň. Ještě jsem tak utrousila, že může být hůř, že můžou být dva prsty, aby jí to víc došlo...

Takže vy si přijdete za mnou, kdo psal ten dotaz.

A já pokračuji dál:

Proč věříte v Pánaboha? Vojta.

To je hezké. To je dětské písmo. Tak Vojto, jsi tu někde? Není? To nevádí, on si to asi poslechne. Proč věříte v Pánaboha? Víš, Vojto, já v něj nevěřím, já o něm vím. Víra je pro ty, kteří ještě nevědí. Je to takový předstupeň vědění. A základní informace vždycky

zanese to celé vědomí planety postupně v čase do základní knihy, která je zaznamenána, kterou každá planeta má pojmenovanou jako Bibli. Je to takzvaná Svatá kniha pravdy, kde jsou vždycky útržky toho všeho, co se v tom základě potřebuje prožít. A v té Bibli je jasně ve všech těch dějích je zaznamenán děj, napřed v příbězích. A potom v ději okolo člověka Ježíše, který vy si můžete vyzkoušet, když konečně už dospějete po dlouhé časoprostorové křivce do svých zkušeností. Do toho, aby jste si vyzkoušeli a prozkoušeli, jestli to funguje. A můžete si to vyzkoušet každý sám, to je jediné ověřitelné, to nemůžete od nikoho přejmout. To je potom ta slepá víra, kdy někomu věříte, to co vám říká a nemáte to osahané. Ale vy tady musíte i vydržet. Jestli vy se budete chovat ke každému člověku jakoby jste to byli vy sami, tak za nějaký čas zjistíte, že vše, co vysíláte do posledního puntíku sklídíte sami. A tehdy nastává proces, kdy se začnete měnit. Občas si něco samozřejmě i zaplatíte za minulostní stavy, budou se vám vracet některé zážitky, které budou slabší a slabší. Vše jede v takových jakoby rotacích, abyste si hned okamžitě uvědomili. A teprve až tehdy, až když nezareagujete nijak, všechno se zarovná a už jste celkem. A pak už nepotřebuje věřit v Boha, už o něm víte. Víte, že s kýmkoliv promluvíte, že mluvíte na Boha, a pozor, i sami na sebe. Proto ještě člověk, který třeba neuznává sám sebe a haní se a uznává druhé, nebo si někoho vyvyšuje, nemůže být sjednocen. Všichni, ať uvidíte někoho jako bezdomovce, ať uvidíte někoho obrovsky bohatého, každý má svoji roli navlečenou na svém vědomí, protože ta mu vyhovuje, a není co k závidění, není co k ostouzení. Tohle je nutné si uvědomit. A každému také nechat ten prožitek, který si tam má prožít. On ho potřebuje. Takže, každý si k tomu Bohu musí dojít. Víra je slepá.

Kolik máte dětí? Vojta.

Mám dvě děti které jsem porodila. A ještě dvě jsem vychovala.

Jak často zvete hosty?

No, dříve jsem měla dům plný lidí, můj osobní dům, můj byt. Teď nedávno psal chlapec, který chodil s naší Lucinkou, že nás někde našel, a psal tam: „Já se z vás picnu, vy jste pořád stejné.“ Já jsem mu odpověděla, že to není pravda: „Vezmi si brýle a přijď na návštěvu. Já ti otevřu a uvidíš, žes to špatně viděl.“ Ale říkal: „Mně u vás vždycky bylo tak dobře.“ Ano, naše holky, když chodily občas s nějakým klukem, a i s holkama, tak potom, i když se odstěhovaly, tak oni všichni přivedli zase další své přátele, přítelkyně. A pak přišli ukázat děti. Já jsem byla taková lvice Elsa, jak k nám potom chodili. Jo jo, hezké to bylo.

A teď už vlastně si vás v tomhle množství brát domů nemůžu. Navíc já svůj domov teď budu prodávat, poprvé v životě. Maminka nám zemřela v dubnu a prodávám dům, ve kterém jsem žila šedesát let. Vůbec nemám na nic čas, pracuji na statku, pak vyklízím. Teď tady byly moje děti, aby si po babičce vzaly všechno, co chtějí. Všechno jsem jim dala, ať si to rozeberou. A bylo to nádherné. My jsme si to strašně užili. A víte proč? Protože třeba po moji babičce, moje babička nosila zástěry a šátek, tak po té jsem už nic nenosila. Ale moje maminka byla velká fešanda. A už asi před pěti lety, když babičce bylo osmdesát, přinesla boty, zrovna přijela Lucka, a říká: „Luci, nechceš tyhle boty?“

Takové vysoké podpatky... A Lucka: „Tedy babi, ty jsou nádherné!“ A teď přišla do práce, do luxusní firmy do Paříže v těch botičkách. A ty ženské říkali: „wow, kde jsi sebrala ty boty?“ A Lucka řekla: „Ty mi po sobě dala moje babička.“ Ty valily oči. Já vím, že Česká republika vyrostla před Francií. Myslely si, že jsme tady třeba sto let za opicemi, a naše Lucka tam honila módu. Naše babička na tohle byla. A teď bylo nádherné vidět, jak ta babička měla těch dvacet, třicet, čtyřicet let oblečení vyžehlené, vyprané. Boty jak nové. A teď ty holky si braly její kožešínové čepice, teď se fotily, dělaly módní přehlídku. My jsme se tak nasmáli s Aureliem. To bylo tak nádherné. Vzaly si sukně na zúžení, ale všechno krásné látky, wow, všechny věci zařičely a skříně byly prázdné. A mě se ulevilo. Já to nemusím ani vyházet, ani darovat. A zbytek si nechám a uvidíme. Babička musela mít strašnou radost. Ta musela štěstím rotovat v hrobě. To bylo super.

Proč se jmenuje váš dům Slunečnice? Vojta.

Tedy, Vojto, ty jsi plodný...

Je to proto, že vlastně svět vypadá jako střed té slunečnice, on má taková ta zrníčka. A my jako společenství vypadáme stejně. I vy později zjistíte, v 5D, že jsme společenstvím. A dokonce, až budete tak čistí, tak teprve budete vnímat i společenství další, která budou přicházet z jiných planet, protože už jsme se dostali do jiné dimenze. A vaše čistota a obyčejnost vám přiblíží tyto i jiné bytosti. Ono to s tím souvisí. Takže proto Slunečnice. Je to takovým symbolem. A je tam to slunce, to je taková ta dobrá matka nás všech, která nás živí.

Jak vypadá váš dům? Vojta.

No, má okna a dveře... Mám krásnou zahrádku, vypadá jako park. A vpředu mám růže, které okopávala moje maminka. A obrovskou, sedmdesát pět let starou hortenzii, která každý rok nádherně kvete. A teď ten dům ráda předám někomu jinému, aby v něm žil, protože on je veliký, jsou to dva byty tři plus jedna. To vypadá, jako když dávám reklamu, že, na prodej... /Smích/ Tak to není. A pak ještě dole v podsklepení jsem dělala dvacet sedm let zubařinu, tak je tam laboratoř, která je už dnes prázdná. Je to teď takové trochu smutné. Ten dům má paměť. Je pravda, že první měsíc to bylo hodně těžké. Když s někým žijete v rodině a umře vám někdo, a někdo s vámi ještě žije, tak jste tam ještě s těmi ostatními lidmi. Ale já jsem tam byla jenom v tom tichu. A na co jsem se podívala, všude jsem viděla tu maminku... Tak ten první měsíc byl náročný.

Ale já vám budu vyprávět ještě příběh, protože vy jste teď neslyšeli poslední audia, abych to trochu rozveselila a zpřístupnila. Já jsem poslední audia natočila v Šumperku a Litoměřicích, ale tam jsem tohle nevyprávěla, protože to bylo ještě pár dní před tím, než se tohle stalo.

Moje maminka zemřela desátého dubna. A její šestinedělí, kdy opustila tento hmotný svět na sto procent, tak to bylo ve středu dvacátého května. A já mám naproti sousedku a ta paní je se mnou tak nějak zvláště spojená. Ona se totiž narodila o sedm let dříve než já. Když moje rodiče třetího března v roce padesát dva slavili zasnoubení, tak její

tatínek zazvonil uprostřed té naší oslavy, namazaný jako triko a přišel oznámit, že se mu narodila dcera Miluška. A ta Miluška žije přes vrátka naproti nám. Celý život také neopustila ten dům, a znala maminku, jsme jako rodina. Oni mají naše klíče, kdybych si zabouchla. Nebo když jsem potřebovala, aby něco posloužila mamince. A tu neděli, co jsem přijela z těch Litoměřic po Šumperku, tak my jsme obě vynesly koš ve stejnou chvíli. To není náhoda. Vyklepáváme ho, a najednou Miluška přeběhla silnici a říká mi: „Ty tu vůbec nejsi, my si s Pepou děláme starosti, co se ti děje, kde jsi, co děláš, maminka není...“ Já říkám: „Hele, Miluško, já teď budu odjíždět do Londýna, ale já ve středu přijdu na návštěvu. Já tam mám ještě flašku šampaňského po mých narozeninách a vezmu jahody. Nic nepřipravuj, jenom si popovídáme.“ Představte si, já tam ve středu přijdu (pozor, ještě vám musím říct, ona neposlouchá, ona neví, co já dělám, já jsem jenom její dobrá celoživotní susedka), my jsme seděli asi od šesti hodin do půl desáté, bavili jsme se o všem možném. Já jsem je zklidnila, že mám hodně práce a hodně cest, aby se nebáli. A že když někam pojedu na delší dobu, že jim řeknu, aby mi zalili kytky a tak, oni souhlasili. A najednou ta Miluška, když už jsem se zvedala, říká: „Sedni si ještě, já ti musím něco vyprávět. Já tu maminku tam pořád vidím. Mě se dnes zdál zvláštní sen a já to mám pořád v hlavě. Já si to neumím vysvětlit. Víš, ten sen byl jako živý. Byla jsem v kuchyni, něco dělám, a najednou zvonek. Tak jsem sešla dolů (oni bydlí v prvním poschodí) a tam byla tvoje maminka a vypadala úplně normálně, a říká mi: „Miluško, prosím tě, já bych od tebe něco potřebovala. Já bych potřebovala, abys Ivance vyřídila až přijde, že už jsem se vrátila domů.“ Mně se tak strašně ulevilo.

A Miluška říká: „Proč nešla domů za tebou, proč zvonila na mě?“ Říkám: „Miluško to neřeš. Ty jsi strašně hodná.“ Já jsem tu noc spala jako miminko. To bylo tak krásné. Ona se totiž maminka už ke mně nedostane. Já už jsem vlastně uzavřené vědomí, a ona je držena ještě pod hmotou. Takže ona teď vyhledává různé mé kamarádky, které ještě tohle mají a otravuje je strašným způsobem..., je to přča to pozorovat.

Tak, Vojtovi už jsme všechno vysvětlili...

Drahá Ivanko, mám před sebou dvě cesty. Jak se správně rozhodnout, kterou jít? Jedná se o střední školu, chci si to rozhodnout úplně sám, ale pochybuji. Marek Lukáš, sedmnáct let.

Marku, musíš si ujasnit, které jsou tvoje priority, co od toho očekáváš, a co je tam také minusové. A pak se jenom rozhodni. A když nebudeš umět se rozhodnout, pamatuj si, že to nebylo špatné rozhodnutí. I když by sis později myslel, že jsi se špatně rozhodnul. Víte, ono se vždycky stane to, co se má stát.

Já si pamatuji, jednou mě moje úžasná kamarádka z Mostu vyprávěla svůj životní příběh, kdy ji její otec zakázal studovat práva, která ona chtěla studovat. Nemohla, zkrátka otec ji to zakázal. Řekl, že bude studovat Železniční vysokou školu v Žilině. Ona to vystudovala, jenže po letech po obrovských peripetiích, tak různě skákala, se dostala k policii, kde bylo povinností všude k té práci dostudovat si právo. Takže ona je dneska skutečně vystudovaný právník. A ona říká, jak si vlastně uvědomila, jak to kolečko toho života ji donutilo prožít něco nádherného, něco zajímavého. Takhle by to byla jen vystudovaná škola. Bylo to úžasné.

A já jsem tenkrát toho otce bez protestů poslechla. Ano, já jsem také bez protestu poslechla mé rodiče, když mi řekli: „Co budeš dělat?“ A já říkám: „No já nevím, já bych chtěla pomáhat lidem. Budu zdravotní sestrou.“ A tatínek řekl v tu ránu: „Ne ne, tam budou noční, to by bylo blbý.“ Říkám: „No, to je docela rozumné.“ A on mi říká: „Budeš zubní laborantka.“ Říkám: „Tak jo.“ Já jsem se nemusela rozhodovat. A nedávno mi Zdenda udělal rozbor I Ting, a to jsem se smála. Představte si, vyšlo tam, že mým životním ústrojím jsou čelisti. Takže v dětství celá má rodina byli zubaři, já jsem chodila pořád za čelistmi, tam jsem ty klapáky pořád otvírala, tam jsem si hrála s tím voskem u kahanu. Pak jsem to vystudovala a dělala jsem to třicet osm let, než jsem mohla mluvit, samozřejmě s čelistmi. Ano, takže jsi to udělal velmi dobře, Zdendo.

Milá Ivanka, prosím ťa, vysvětli mi dvojplameň. A čo s ním?

Nic.

Hranice bílé magie vám ještě bude ukazovat věci dobré a zlé. A bude vás nastavovat na váš dvojplamen, abyste se za ním táhli jak smrad a zoufali si, že tedy zrovna on k vám nemůže... Jéžíš, co já jsem se navysvětlovala jedné mé kamarádce, která byla furt sama a koukala na svůj údajný dvojplamen, jak žije s jinou ženou /smích/. To si nedovedete představit, co to s ní dělalo. Prosím vás, váš osud je nastaven a kohokoliv potkáte, je váš osudový. A neexistuje výjimka, aby byl někdo lepší. Vy komunikujete jako Bůh s celistvým Bohem. Takže, prosím vás, neupínejte se nikdy na jediného člověka. Bude vás to strašně, strašně drtit. Ano, vy máte milovat. Později zjistíte, už jsem vám to vysvětlovala, že 3D svět má také svoji 3D lásku. A vy vlastně v každém tom životě umíte jinak milovat, než se dostanete k lásce celku. Vy jste vědomí. V pozdějším stavu vyššího vědomí budete milovat všechny lidi stejně, ale jenom toho jediného si vyberete a s ním budete žít, nebudete ho ani ponížovat ani povyšovat. Dnešní stav lásky, takový ten běžný, obecný u lidí, kteří ještě tohle nemají projeto, je obrovská sympatie - vstup do učení. A jakmile jsou ti dva jakoby zamilovaní, hned začínají působit jeden na druhého, aby ho změnili... Jestliže někoho miluji, tak ho miluji kompletně. Jakmile ho potom drtím a chci z něj vytesat něco úplně jiného, tak ho destruuji. A pozor, destruuje to samozřejmě ten vztah. A už je něco špatně.

Člověk 5D umí milovat skutečně všeobjímajícím.

Víte, já jsem kdysi vysvětlovala, že můj muž tak jak přišel ke mě, tak byl tím jediným člověkem, který vedle mě mohl být, protože on mi rozuměl, těm mým niterným pocitům. A navíc, když jsem ho objala, tak mě nic nerušilo, žádná jeho vztahovka, žádná nenávisť, kterou by třeba běžný člověk měl. Pozor, já bych tomu rozuměla, ale už bych nemohla před tím člověkem mluvit tak, jak bych potřebovala, protože on by mi nerozuměl. To je jako když jeden mluví svahilsky a druhý česky. To nejde, to pak nemůže pracovat. Takže ten osud mi nabídnul jediného možného člověka, se kterým jsem mohla a jsem šťastná, přestože jsme nikdy ani trvale nemohli spolu žít. A vypadá to, že možná ani nebudeme. Ale to nevadí, my jsme spolu, přestože naše hmoty jsou vzdálené. Tomu porozumíte později.

Takže zapomeňte na dvojplamen. Nenechte se zblbnout nějakými knížkami o dvojplamenech a řečmi. Ale zase záleží na tom, jestli si to chcete vyzkoušet.

Mě jednou psala známá na messenger, že má kamarádku a jestli mi může napsat, a měla taky problém s dvojplamenem. Vysvětlila jsem jí to, a té ženě se strašně ulevilo. To je právě ta slepá víra v něco, co nemáte osahané. Někdo vám to předhodí - a vy na to skočíte jak ryba po návnadě. A pak si to odtrpíte a zjistíte, že to bylo zbytečné. To si jen maluje vaše ego, že to je ON. Bacha na to. Pak po tom toužíte, představujete si, jaké by to bylo, to vás drtí.

Žijte to, co máte v nabídce. To je váš plán.

Milá Ivanko, vícekrát jsi konstatovala, že meditace do 4D už nepatří. Co všechno, prosím, chápeš jako meditaci. Medituji, když se zavřenýma očima v klidu rozjímám nad tím, že emoce které pociťuji nejsou moje, ale patří hmotě mého těla? Medituji, když pozoruji myšlenky a uvědomuji si, že mi nepatří a pozoruji je, jak mizí? Když mým tělem bouří emoce a strachy, zavřu oči a klidně dýchám a vnímám, jak jsem si emoce přivlastnil a nechávám je odejít? Je toto také meditace, kterou nedoporučuješ? Je mi jasné, že jsou to berličky. A odpovíš, že když musím, tak ať je používám, že to je naprosto v pořádku, a je to dobře. Jen bych rád pochopil, co všechno zahrnují meditace podle tebe. Děkuji za odpověď. Ivánek Usmátý.

Jsi tady Ivánku? Ano. Víš co, když jenom pozoruješ, tak to není meditace, Ivane. Meditace je, když si budeš usedat s úmyslem snažit se myšlenky zastavit. To je potom usilování o něco, co není stav přirozenosti. Ty když víš, že ty myšlenky nejsou tvoje, tak ony odpadnou automaticky. Já jsem nikdy myšlenky nezastavovala, protože já jsem je neměla a nevěděla jsem o tom. Víte, člověk 5D zažívá jiný stav. Já se ráno vzbudím a vím co udělám. Nebo se otočím, někdo mě o něco požádá - a já tam nemám víc těch větví, možností - já vím, co teď je nejlepší pro toho člověka, já jsem jeho vědomím. Buď mu pomůžu tím, že mu nepomůžu, což vím okamžitě a s úsměvem řeknu, že ne. Anebo vím, že mu pomůžu, ale jakým způsobem, protože už jsem spojená. A vy jste ještě oddělení. Ale hlavně, člověk který je nespokojený s tím, co se odehrává v jeho životě, tak se to snaží usilováním změnit. A pokud pro tu změnu usedá k meditaci, tak je to ještě jakoby meditace, která vyžaduje změnu. Ale uvědom si, že vy jste zablokovaní, vy, když se vám něco nelíbí, tak se vám uzavírá kanál, vy tím Bohem nejste, vy jste tou hmotou. To znamená, že hmota usedá k meditaci, nikdy ne Bůh. Bůh meditací je. A pokud budeš žít spokojenost ve svém běžném životě a pokaždé si uvědomíš, když to tělo začne něco jako vrčet, ono tak jako začne mít nelibost, že je to tím tělem, tak to budeš jen tak pozorovat.

Dneska jsem vám vysvětlovala, že když jsem malovala tu prádelnu, že to tělo trošičku jako něco předvádělo, protože já jsem si oblékla ten stav. Můj stav je ten, že už jsem prošla, já tu cestu znám a s tím tělem jsem slíbila dojít, protože se nedá změnit ničím osud. Nedá. To si myslí bílá magie. Nedá, je to nastavené v běhu tak, jak se to má vyvíjet. To znamená, abych mohla být sem propašovaná, musela jsem si objednat i děj.

Proto mám jednu jedinou, na půl jakoby výhodu před lidmi, že já mám trošku vzdálené pocity bolesti při platbách těla, že je jakoby cítím méně, protože už jsem si to jednou kdysi zaplatila a šla jsem sem dobrovolně. Já jsem sama meditace nikdy nedělala. A jednou jsem v kuchyni vařila a Iva tenkrát řekla tomu Nadjá, tomu mému vlastně božství: „Proč nemusím meditovat, ani mě to nikdy nenapadlo. Jak to, že lidi meditují, jezdí na srazy...“ A to Nadjá mi řeklo: „Ty to nepotřebuješ, ty tu meditaci žiješ,“ - když jdeš rád uvařit, rád umýt nádobí, rád uděláš i něco, co je nepříjemné, protože to třeba uděláš rád pro ženu nebo pro kamarády nebo pro rodiče. Vždycky si najdi důvod, abys tam tu radost někde z toho měl, a to si lehce najdeš. To si optimista najde naprosto snadno.

Pak začnete ještě mít jinou zkoušku, když už si načtete to určité množství optimismu. Za prvé ho musíte žít i sami v soukromí, To je důležité.

Já jsem třeba vyprávěla o panu Kalíkovi, který uměl rozdávat optimismus všude, ale když byl doma sám, tak měl deprese. To ještě není optimismus, to si ještě musíte užít. Pak ještě třeba už budete optimisty, ale najednou buď budete mít partnera šíleného pesimistu, anebo třeba v práci bude kolektiv samých pesimistů. To musíte zkrátka vydržet a ukazovat jim ten optimismus. Protože jenom tehdy, když kolem vás je takzvané peklíčko a vy v tom peklíčku se dokážete chovat spokojeně a pěkně, teprve tehdy jste mistři. Je to proto, abyste se vycvičili. Vy nesmíte nic brát v tom jakoby špatném modu, potom teprve jste skutečně mistři v oboru optimismu. A pak už tě nikdy nenapadne sednout si někde k meditaci, to už je pak takové o ničem. Tys už našel sám sebe, už ses do sebe nalil. Vem si, že jogíni ruší myšlenky proto, aby tady nebyla ta korková zátka a aby ten Bůh se mohl nalít, ale optimista už je Bůh v těle. Takže už nemáš co hledat. Bůh sám sebe nikdy hledat nebude, on ví, že je, a co je.

Milá Ivanko, prosím, objasni nám tu šestku. Chtěli mi ji trhat, já souhlasila. Pak nechtěli, a já zase kývám. Ted' už jen čekám na rozsudek. Proč netrhat? Pac a pusu Romča.

Romí, už jsem se o tom zmínila, ale vy jste to asi zřejmě nepochopili, asi jen zdravotníci. Takže šestka a trojka v zubním oblouku jsou dva zuby které mají takzvané očíslování pilířů jedna. To znamená: pilíř první třídy, to je zub, který je nejpevnější v oblouku. Pak jsou ještě druhé třídy a třetí třídy, a ty jsou málo. A tady se jedná o to, že když byste jednou měli nějakou ztrátu zubů, tak tyto zuby by byly nejpodstatnější, na těch by se udržel můstek. Nebo třeba okorunkovat a přes to nějaká jiná náhrada, nějaká částečná snímací nebo skelet. Takže ty jsou potřebné proto, abyste v té puse dlouho ty zuby měli. Když se ty pilíře první třídy vytrhnou, tak potom ty náhrady, které se tam dělají na zbytek zubů, na ty dvojky a trojky, nejsou tak pevné, anebo se musí obrousit víc zubů, aby se vytvořil třeba z dvojky, trojky pilíř třetí třídy. Ale už máte obroušené dva zuby, tak proto netrhat šestku. Doufám, že to takhle stačí, abyste tomu porozuměli.

Ivanko, mám tři děti. Dcera je vdaná, řekla bych, že máme dobrý vztah. Otázka je na syny. První je neustále našťvaný. Přímo už od dítěte. Jinak je hodný, moc mi pomáhá. Jak mohu pomoci já jemu?

Příkladem. Vždycky učíte dítě příkladem. Jestliže máte neustále našťvané dítě, tak ho nevytáhnete z toho tím, že budete našťvaní, že on je našťvaný. To je jasné. Když on bude ze sebe chrlit ty nespokojenosti, ty pocity, které on má z toho světa, co se mu nelíbí, takže vy mu budete na tom ukazovat ty svoje postřehy, které budou o stupínek lepší, o dva stupínky, o tři stupínky... Tím mu pomůžete, protože on pochopí, že se na svět dá koukat i jinak. Ale nemějte to jako metu, že on to pochopí. On to nemusí pochopit. Může to pochopit třeba jenom o dvacet procent. Každé procento je dobré. Váš tlak by vám rozdrtil trojku. Zkrátka mu předvádějte optimismus.

Moje holky, když se mnou žily, ony už jsou také vdané dvacet a sedmnáct let, tak Lucinka pak vždycky říkávala: „Mně ten život připadal tak jednoduchý, já jsem si myslela, že to s tebou umím. A pak jsem zjistila, když už jsem byla sama daleko v cizině, že to vlastně ještě neumím.“ Ano, protože ta matka to tam vytvářela. Ten dospělý člověk samozřejmě žije tu rodinu, ty zodpovědnosti tam má. A to dítě nevnímá všechny ty momenty, které pak přijdou, když ono se dostane do té role otcovství nebo mateřství. Takže tohle předvádění, jak si s tím poradit, je strašně důležité. Je to zrovna jako u zvířátek, u té kočky, která předvádí těm svým koťátkům, jak se to dělá, anebo jak se to nedělá.

Mladší syn nedělal žádnou školu, nepracuje. Pokud nastoupí do zaměstnání, tak velmi krátce. A tak se vlastně veze, finančně ani příliš nepomůže. Odstěhovat se nechce ani jeden. Jsem sama a řešení hledám dlouho. Někdy dostávám odpovědi i z dotazů ostatních na vás, ale situace se nemění. Nějak nedokážu zamknout dům a vyhodit ho na ulici. Děkuji. Líba.

Libuško, děti by měly mít své hranice. Pokud jsou dospělí, měli by se umět o sebe postarat. Uvědomte si, že se s vámi může něco stát. Nebo tady budete patnáct let, dvacet let, třicet let, nevychováte dítě tak, jak by potom mělo pokračovat dál. A jednou přijde doba, kdy oni si nebudou umět poradit, i když už v té době budou starší.

Moje maminka kdysi dávno měla jednu kamarádku, se kterou vystudovala zubní instrumentářku. A byla to strašně hodná paní. A v době, kdy moje maminka porodila mě, tak ona porodila syna. A my jsme tak vzdáleně vyrůstali. Já jsem tu paní znala, protože ona dělala sestru u jedné doktorky, u které jsem pracovala i v soukromí. Byla hrozně hodná. Zemřel jí manžel a ona zůstala s tím synem. Ten syn se ještě v padesáti letech neoženil. Nikdy se neoženil, protože mu doma bylo dobře a nechtěl nikdy odejít. Jestliže vám syn neodejde tak ve třiceti, možná do pětatřiceti z baráku, tak už se asi neožení, protože on má doma zázemí. Má doma navařeno, napečeno, uklizeno, maminka je hodná, on si dělá co chce, tak se nemusí nikde zavazovat, že. Tak potom i ty babičky se nedočkají babičkovství. Ono je to taková jako výkrmná. Já vím, že to zní blbě. Ale tenhle člověk si dokonce neuměl udělat ani snídani. Ta jeho maminka mu dělala ráno snídani, připravila mu čisté věci... A teď si představte, že ta vdova najednou, když jemu bylo padesát, dostala rakovinu plic. A když umírala, tak moje maminka ještě s jednou kolegyní byly za touhle paní v nemocnici na Bukově. A ona, teprve když odcházela, tam viděla, co udělala. Plakala a říkala mojí mamince: „Vlasti, co já jsem to

udělala, vždyť on si ani neumí udělat snídani ani svačinu...” On musel začít až v těch padesáti letech. Nevím, co s ním je, od té doby jsem o něm neslyšela. Rozhodně se nějakým způsobem asi naučil o sebe postarat, ale teď zůstane sám. On nezaložil rodinu, nemá děti, nemá nic. Není to pokračování, jak by mělo vypadat. Hmota se uplétá. Samozřejmě jeho osud má být nastaven tak, aby pochopil. A ta jeho maminka to pochopila, až když odcházela. To, co on z toho pochopí, to už je samozřejmě na něm. My se ale dnes učíme z příběhů druhých lidí, a i ty máte ve svém osudu. A není náhodou, že vám tady tenhle příběh vyprávím.

Já bych jim řekla: „Hele kluci, jeden i druhý, jste dospělí, musíte se postavit na své vlastní nohy. Začneme tím, že mě budete přispívat pevný poplatek, a dost podstatný. A také mi budete pomáhat.” Víte, egoismus je v tom, když vaše dítě si nechce platit svůj vlastní byt, ale nechce abyste mu kecali do jeho života, když žije ve vašem bytě. Ego chce vždycky obojí. Chce maminku, která mu uvaří bez poplatků. A chce si dělat co chce. Takže já bych tomu dítěti trošku znepříjemnila život nějakými pravidly. A ještě bych se usmívala a řekla bych mu: „Neboj se, je to kvůli tomu, že tě strašně miluji, a chci, aby ses osamostatnil.” Ona to ta děcka nakonec pochopí. Žádné niterní útoky nebo lítosti. Pozor, Satan bude nastavovat laťky, nastavovat hranice. Jakmile přitvrdíš, tak ti bude nalhávat: „Tedy, ty jsi zlá máma, to je nemáš ráda?” Ne ne, to dítě potřebuje být samostatný jedinec, který si bude umět zaplatit své poplatky. Vydělat si na sebe peníze, ať se stará. Jinak to dopadne špatně v tom smyslu jeho vnitřního, svého osudu, on to tak jednou nebude vidět. Ano, my jsme potřebovali vychovat další generaci proto, aby přežila a přežila dobře.

Milá Ivanko, syn Vojta, kterému je sedm a půl roku, má nesestouplé pravé varle. Dětská lékařka doporučuje operativní řešení, chirurgický zákrok, údajně, aby byl chlap. Vojtík nemá žádné potíže, jen mě napadá, že má šilhající pravé oko stejně jako já. Budu ráda za tvůj názor. Děkuji moc. Eva.

Maminka zvědavého Vojty. Ale Vojta je šikovný, měl hezké otázky, to je pravda.

Já bych se asi poradila ještě s nějakým jiným lékařem. Tam by bylo zapotřebí vědět víc informací. Varle je druhá čakra, a tam může být něco v rodině. Sice už je mu sedm a půl, ale takhle malé děti, do toho šestého roku, to by ještě mohlo mít nějaký dopad. Tam někdy může být vztahovka toho dítěte. A protože takhle malé dítě odečítá vztahy v rodině, může se stát, že jste tam někde prožívali vztahovku. Buď k prarodičům, k někomu v rodině, anebo k sousedům. Anebo třeba sami k sobě, to si neuvědomujete. A tím se teď jakoby redukuje energeticky ta další generace. Tam se vlastně mění možnost buď toho rozmnožování, anebo ne. Ale pokud jemu nic nepřekáží, já bych to konzultovala ještě s někým jiným. Ale zůstaňte v klidu. Nebuďte vyděšení, hold ta pravá situační strana vás bude zatěžovat. Tam vám vadí nějaká situace. Zkuste si popřemýšlet...

Milá Ivanko, psal jsem už ohledně střídavé péče a odporu obecně, a k sobě. Řešíme s Luckou dělení majetku. Hodně jsem ve vztahu ustupoval a

snažil se vyjít vstříc. Posledních šest let dělám změny. Lucka chtěla také podíl z firmy, asi čtyři a půl milionu korun, my však prodáváme know-how. A tak nakonec souhlasila se šest set tisíci korunami. I tak vnímám, že je to nadsazené, ale chtěl jsem klid a rychle ukončit. Ted' se mi to vrací a chce další platby za byt, za opravu auta..., atd. Řeším, zda je to má platba. Mám souhlasit, zaplatit a jít dále, nebo udělat změnu a s láskou říct svůj pohled, a tím tak uzavřít. Podařilo se mi, že jsem vděčný za její chování, a že na její výpady už nereaguji. Díky moc. Honza.

Zkuste si o tom, Honzo, v klidu popovídat. Ale opravdu v klidu. Protože ona samozřejmě vidí objem, třeba i té firmy, možná se jí to rozleželo, ted' má pocit, že má málo. Ale myslím si, že samoživitelka, když dostane šest set tisíc, tak má dost. Ty už jsi ji vyplatil?

Ne, my to ted' řešíme. Není samoživitelka. A chtěl bych se domluvit na střídavé péči...

Není samoživitelka, takže už někoho má. Aha, tak vy chcete mít střídavou péči a ještě jste se nedomluvili. No, tak to se teprve uvidí. Hele, v klidu, krok za krokem se tohle bude řešit. Napřed si dořešte tu střídavou péči, ale snažte se i kvůli těm dětem být k sobě vlídní a vstřícní, protože děti to odečítají. A děti by pokračovaly v blocích, které by viděli na vás, věrte mi. Jestliže třeba syn uvidí špatně otce v nějakých situacích nebo v nějakých dějích, on to odsoudí, a on to pak bude sám dělat ve své rodině, to pokračuje. Vy jste přišli proto, abyste viděli na svých rodičích, na té první generaci, a to už máte nastavené, co dokážete, a co ne. Pozor, to je již nastavené, to se nedá změnit. Ale vy už v téhle době máte šanci pochopit, už ty informace přišly, oč tady kráčí. Takže s největší láskou před dětmi o matce mluvit samozřejmě co nejlépe. A vůbec ti musí být úplně jedno, i kdyby ty děti ti slepičily, že matka o tobě mluví špatně. To ti musí být naprosto jedno. A vysvětlovat těm dětem s láskou: „Maminka za to nemůže, ona se třeba jenom zlobila. Ale neboj se, my to vyřešíme, ona je hodná.“ To stačí. Dítě bude mít jasno, že ty jsi hodný na maminku, takže ono si bude zpracovávat pak tu maminku. Ono ji bude třeba i vyprávět: „Ale tatínek říkal, že jsi hodná.“ A to už začne jakoby spolupracovat, to vědomí si to řekne, když je to zapotřebí. A pozor, ty si to musíš fakt myslet! /Smích/ Jsem si tě jenom vyzkoušela... A pak řekni: „Hele, nejdřív vyřešíme jedno. A pak budeme řešit další věci. A pak i já ti k tomu řeknu svoje. Nemíním se dohadovat, ale jsem na tom takhle, takhle, takhle..., není to zas tak růžové. Víš, jak ta firma pracuje.“ Pokud jste měli spolu firmu, určitě ví, co to obsahuje. Nějak to dáte, neboj. Hlavně klídek, ano. Je anděl, nezapomeň na to.

Milá Ivanko, mohla bys, prosím, znovu vysvětlit svůj pohled na čínskou medicínu a přípravky Energy ve smyslu pomoci sobě a svým blízkým? Děkuji.

Já se moc v chemii nevyznám, ale čínská medicína ano, protože čínská medicína využívá také změnu ve vašem postoji. A to je strašně důležité. To je ohromně důležité, protože tam je samozřejmě obrovská šance jak vy pochopíte, co jste kde měli udělat.

Ne, co jste udělali špatně, ale co jste si vyzkoušeli a nedopadlo to tak, jak byste chtěli. Budeme to nazývat jinými slovy, to znamená, že teď to zkusíte jiným způsobem. A ten bude taky dobrý, i když to dopadne blbě. Ano, tímhle způsobem se vyselektujete k tomu nejlepšímu řešení. A to si musí samozřejmě každý vyzkoušet sám. Takže čínská medicína je velice, velice dobrá.

Já jsem vám vyprávěla, to bylo v soukromí, ne na veřejnosti, že jednou přijela na statek jedna úžasná paní, ale úžasná, která mi vyprávěla, že léta studovala v Číně čínskou medicínu. Dokonce se kvůli tomu naučila čínsky, představte si to, to tedy klobouk dolů. A že tam jezdila dlouhá léta. A pak jednou, když přijela za tím svým učitelem do Číny, tak on kupodivu jim udělal nějaké testy. Vybral jim nějaké otázky, obrázky, už nevím, a jí řekl: „Bacha na pýchu.“ A ona se strašně urazila a odjela. Říká: „Pak jsem přijela do Čech, no, to byly takové kotrmelce. Asi tři měsíce jsem fakt dostávala od života na prdel, kde se dalo. Všude, kam jsem strčila tu prdel, tam jsem dostala kopanec. A najednou mi kamarádka poslala odkaz na Staré Křečany. A já jsem si to pustila v okamžiku, kdy se asi čtyři minuty směješ. Říkám si: ‚No, tuhle krávu já nebudu poslouchat!‘ /Smích/ Tak jsem to vyhodila. A zase další tři měsíce jsem dostávala ty kopance... Až pak mi ta kamarádka poslala zase takový dopis: ‚Poslechla sis už tu Ivanku nebo ne?‘ Tak teprve potom jsem si to poslechla, ale mně se tak strašně ulevilo. Já jsem zjistila, že jsem opravdu byla pyšná. A to člověk vůbec nezjistí. A teď tu čínskou medicínu skutečně používám, ale jenom tehdy, když mě někdo osloví. Já tomu nedávám reklamu. Nedávám nic. Já si tím žiji, chovám se podle těch pravidel, ale už já sama jsem na tom samozřejmě líp. A snažím se i vysvětlovat těm druhým lidem, což je vlastně prevence.“ Uvědomte si, že když ti lidé okolo vás vědí, jak se chovat, jak se všechno změní.

Mně psala nedávno jedna paní nádherný mail, že má v práci spolupracovníka, sedí v jedné místnosti, který byl hrozný bručoun, pořád byl na něco nasraný a něco řešil jakoby v křeči. A ona říkala: „Já mu tam teď předvádím to jiné chování. A on se mě občas zeptá, jak to dávám. Tak mu to vysvětluji jenom tak jako lidsky. A tuhle něco vyřizoval po telefonu. Vyřídil to, položil telefon a řekl mi: ‚Bylo to dobře?‘ /Smích/ Ale on se fakt mění. A on už najednou zjistil, že tak, jak to tam udělal po tom telefonu, tak to najednou dobře dopadlo, že už nemusely být hádky, nemusely být komplikace, bylo všechno v pořádku.“ Takže vy potom předvádíte i tím svým chováním, nemusíte proto cpát Křečany druhým, o to vůbec nejde, to byste ani neměli, jenom když se vás pak někdo zeptá, že je mu divné, že to tak dáváte, tak tam možná jen tak nadhodit..., ale stejně jim ještě může být z Adamcové blbě.

Jinak, přípravky Energy si myslím, že jsou dobré, i když také jsem už slyšela od někoho nějaké jiné rozbory, ale to záleží na každém z vás.

Pamatujte si, já vám něco vysvětlím. My jsme na statku dostali darem studánkovou vodu, která je výborná (každá voda je dobrá), používáme ji. A máme tam i svoji vodu. Máme tam i různé druhy jiných vod, a ten náš František tomu říká mrtvá voda. A nedávno si mi tam tak jako stěžoval: „Tak to je dobré, jeden mluví o téhle vodě, druhý mluví o tamté vodě..., podle mě je tohle mrtvá voda, to je lepší ta naše. A teď co?“ A já říkám: „Víš co, Františku, víš co je nejlepší? Až sem přijedou příznivci všech vod, tak jim můžeme nabídnout všechny.“ A teď na mě třesl oči. Ano, ať si každý vybere podle

svého stupně vývoje. Nebo podle svého názoru, co kdo pije. A když tu nabídku máte, tak jsou všichni spokojení. Když pak to nemáte, tak přijede někdo, kdo tu vodu odsoudí. A teď vy ji máte, on už ji nepije a krčí nos. Ne, tohle to je respekt ke všemu. Ale není respekt toho našeho Františka k tomu, že my tam máme tuhle vodu a on ji tam nechce. To už je jeho problém. Takže vidíte, tohle je vlastně komplex. Vy se dostanete nad tu bouřící vrstvu tím, že přijmete všechny děje pod tím tak, jak jsou. Přesně na tom místě v čase tak, jak jsou. Takhle se můžete zbavit naprosto všeho.

Ivanko milá, bojím se chodit s pejskem (bernský salašnický) ven, že ho někdo napadne a pokouše. A může se psí duše inkarnovat v člověka? Děkuji, miluji tě. Ivka.

Ivi, proč se bojíš chodit ven s pejskem, že ho někdo pokouše? Je to pes. Mimochodem, i on může někoho pokousat. Když si pořídíš psa a bojíš se s ním chodit ven, tak na tom není něco zdravého. Buď s ním choď na místa, kde tedy nikdo nechodí. I když to také není to správné. Ten pes by měl znát druhé psy. To je, jako když uvězniš člověka od skupiny dalších lidí. Je to určitě společenské zvíře. Ano, máš ho doma, pořídila sis ho pro sebe, ale úplně tvým jakoby majetkem by neměl být. Mohl by si ho pohladit i druhý člověk, pokud to bude hodné zvíře a bude mít charakter hodného zvířete. Navíc, ten salašnický pes, to je plemeno, které je velké, ten by se měl vodit na vodítku. A většinou i s náhubkem, když jdeš mezi lidi, to znamená, že i druzí by měli tohle mít. Ale se strachem takhle žít, to je lepší si potom psa nepořizovat, protože deptáš sama sebe. A psa nenaučíš komunikaci s druhými psy, protože on to cítí. Ano i vaše zvíře cítí, jak se cítíte. Znáte pořekadlo - jaký pán, takový pes - a ono to funguje. Pozor, ono to funguje i na vzhledu. Všimli jste si, že pán, který má jezevčíka, vypadá jak jezevčík... /Smích/ Ano, to je podvědomě uloženo, koho si každý člověk vybere, jaké plemeno. Ano, přesně tak. Vám ani neřeknu, jaké bych si vybrala já... /Smích/

Pes je také jeden z pěti druhů zvířat, které se inkarnují potom už ve vyšší složku. Je tam pes, kočka, tygr, slon a kůň. Ano, těhle pět zvířat se pak už z té poslední inkarnace inkarnují do lidských podob. Ale čeká je ještě dlouhá, dlouhá cesta.

Milá Ivanko, četla jsem zajímavou knihu, která se jmenuje: Musela jsem zemřít. Velmi na mě zapůsobila a nasadila mi několik brouků do hlavy. Moje otázky: co si mám myslet o takzvaném zážitku blízké smrti, kdy autorka vlastně popisuje stav jednoty, vidí celý svůj život v jednom okamžiku, neexistuje čas, pochopí smysl života, vrátí se do života a uzdraví se z posledního stádia rakoviny, z kómatu.

Ano, když budete odkládat tělo zažijete to. Já jsem to zažila i u tatínka a posléze i u maminky, i když jsem nebyla v okamžiku smrti u ní, ale byla jsem tam velice krátce od té doby, co ona pak odešla. Pamatujete si, když se narodí malé dítě? Ono má takové pohyby, kdy se chytá jako malá opička matky nebo stromu, něčeho. Zkrátka se potřebuje něčeho chytit. To malé dítě, které je v břiše matky, to je v klidu, ono není ještě v tom volném prostoru. Ale jakmile vyjede ven a poprvé se nadechne, tak vidí hmotu, hmotný svět, ale nerozumí mu, neví co to je. Takže ono začne mít jakoby závratě

a snaží se jakoby něčeho chytat. Proto malé děti do šesti týdnů většinou spí, mají zavřené oči, aby ten hmotný svět neviděly. Ona se stane z těch dětí úplně jiná bytost skutečně v den šestinedělí. To jste si určitě všimli, ono to dítě najednou zružoví, už není studené, je úplně jiné. Začne se vědomě usmívat, začne pozorovat, do té doby je to jen takové zamlžené. To samé má umírající člověk. Moje maminka se také ten poslední den začala tak do prostoru jakoby chytat, tak jsem ji vždycky chytla tu ruku, aby se stabilizovala, stáhla se, uvolnila se. A když jsem ji tu ruku pustila, tak zase začala jakoby hrabat, protože to vědomí se vysunuje a začnete mít závratě, nevíte, co se děje. Jeli jste někdy ve vlaku a stáli na nádraží? Znáte ten pocit, když sedíte ve vlaku, a když se ta druhá souprava rozjíždí a vy máte pocit, že ta vaše jede? To je taková ta iluze, že najednou nevíte, co se děje. Ano, přesně takhle to vypadá, když se vysunuje vědomí z těla. Ano, tam potom zažijete, že jste vše. Můj tatínek, když umíral, tak jsem viděla, že on na mě třeští oči, úplně šíleně... On viděl něco, co jsem já ještě tenkrát měla samozřejmě zastavené. Museli mi kvůli tomu sundat závoje, abych prokázala v pocitu, že existuje jeden jediný život, všechny tyhle věci dokázat. Vzdát se svého života. Třeba deset let darovat někomu, že na něj počkám než přijde z vazby - jak to tenkrát vypadalo. Takže tam byly hodně věci, které jsem musela projít s vědomím jednoho jediného života. Když už bych věděla o tom, že mám hodně životů, tak by mi to bylo jedno, jestli si mám počkat, jeden, dva, tři životy..., to je jedno. Ale když víte, že žijete jeden život, a teď někomu darujete v pětatřiceti letech deset let života a úplně lehce, jenom kvůli tomu, aby se ti druzí nesložili, tak to už je skutečně pokora. A aby to prošlo, tak tohle mi muselo být sebrané. Ale skutečně je to tak. Vy najednou jste vše, vy jste jenom božské vědomí. Jste vědomím všech jednotlivých složek, na které se koukáte.

Pan doktor Tomáš ve svých přednáškách vždycky říkával, že je to jako šňůra s uzlíky. Ano, vy se zauzlujete, tam jste tou hmotičkou v té hmotě. A když se to rozváže, tak jste vším. Jste obrovské moře bez času a prostoru. Je to nádherné. Víte, když se dítě narodí, tak vyjede celý plán života. A to dítě ví, co prožije. Malé děti vědí, co budou žít. A když pak člověk umírá, tak v tu chvíli mu jede ten plán zase zpátky, to je ta smyčka, která se rozvazuje, a zase to zajede. A on ví, že všechno bylo v pořádku. A že mu nikdo jiný neukradl ani pětikorunu z kapsy, protože to byl on sám, co si objednal tuhle konstrukci všech dějů kolem jeho hmotné složky. A že správně po něm někdo něco chce. A že támhle to udělal dobře, i když to lidsky bylo blbě, protože si to potřeboval vyzkoušet. A že tamhle sice uklouzl, ale také to bylo dobré, protože ten druhý to potřeboval, a on to pro něj udělal. Všichni vyučujete jenom sami sebe, protože i druhá lidská těla mají svoje/vaše vlastní vědomí. Svoje a zároveň je vaše. Takže, když se potom dostanete do stavu, kdy potřebuje některý jedinec zažít tenhle stav, aby to vyprávěl druhým, je to nutné. Vy jste se tady vyvíjeli v různých hranicích, ve třídách, to znamená, aby mohla z černé magie přijít bílá, a z bílé přijít pokora, tak jste si museli prožít různé údivné věci, kterým jste třeba nerozuměli. A to je jeden z příběhů. A součástí toho je třeba i to vyléčení. Protože najednou ten člověk pochopí, že všechno bylo dobře.

Uvědomte si, že já vás vedu k tomu, že všechno už je dobré. V tom smyslu, že to bylo dobré tak, jak se to stalo. Když to totiž odmítnete, tak máte v plánu pokračovat. Je jasné, že to odmítnete, takže se bude pokračovat. Jestliže jste schopní vidět, že i jakoby negativní věc, nebo která se negativně vyvíjela, byla dobrá, a k čemu byla dobrá, pak

jste na dobré cestě, že z toho skutečně vyjedete, a že už v tom vašem plánu to pochopení je.

Když to autorka popisovala, říkala, že ten stav vlastně slovy popsat nejde, ...

Ano, to nejde, protože je to mimo naše smysly.

... že vlastně svými slovy se snaží navodit či přiblížit nás té správné emoci. To info a jemu podobná se tedy snaží vysvětlit nevysvětlitelné a pomáhá nám ke správné emoci. Díky moc. Iva.

Ivi, já jsem kdysi viděla nádherné video, ale nádherné. Je to o nějaké američance, možná, že jste ho viděli, je to už asi sedm, deset let staré. Byla to americká doktorka, neuroložka, která sama dostala mrtvici. A vysvětlovala celý průběh. A ona tam říkala, že v té chvíli, když to na ní přišlo, byla doma sama, tak si chtěla zavolat pomoc, ale když chtěla vytočit číslo, tak vlastně nepoznala ty číslice, že najednou nevěděla, co to je.

A já sama si vzpomínám, když jsem tenkrát o Vánocích, když do mě vlezlo Nadjá, tak jsem koukala, co to je. Koukala jsem na ruce, takové jako pařáty, bylo to takové divné - co to je? Teď strop, koukala jsem na strop - kde to jsem? Musela jsem vypadat jako blbeček. Ještěže ta maminka vařila v kuchyni, protože by si řekla, že jsem asi zblblá. Já jsem nerozuměla tomu, co mám tady - to tělo. Bůh to nepotřebuje vědět, vy jste vědomí, tam jste odpojení od stavu, ale najednou to vědomí je tady, a teď jsem najednou viděla do těla. Já jsem tam viděla, že se tam tvoří Lucinka, to dítě. Teď to vypadlo. Vlastně já jako Bůh jsem si to přišla říct tomu tělu. No, to bylo tedy šokující. Teď jsem říkala: „Ty vole, já jsem těhotná.“ A to mi ještě řeklo: „Teď budeš dobrou matkou a dobrou ženou.“ Říkám: „No to mě tedy čeká proces.“ A ještě mi řekli deset let. To také bylo hezké. Ale bylo to dobré, dalo se to, nebojte. Takže, tady zkrátka je to jiné, vy to tady vnímáte jinak. Ale jinak jste vším. A tohle potřebujete ale zjistit tady, než odložíte tělo, a samozřejmě si to vyzkoušet. To je strašně důležité. Ano, třeba Moody, který popisoval stavy lidí, kteří se dostali třeba zpátky ze stavu po smrti a byli klasifikováni jako mrtví, vrátili se. To dříve taky nebylo možné. Dříve nebylo možné udržet člověka, třeba když umíral, speciálními léky nebo látkami v nemocnici. Samozřejmě je to možné až od určité doby, kdy se to dá, a pak ti lidé, když se navrátí, vám vypráví, že tenhle stav existuje. Jemu už to nikdo nevyvrátí. Někteří z vás věří. Někteří nevěří. Pak si zažijete svoje tajemné příběhy, které jsou také zajímavé. Ty jsou pro vás nejdůležitější. Pozor, máte je tam připravené. Neměli byste je chtít a tahat je sem silou, to už ne - takové to přání. To je jasné, že to pak nezažijete. Vám to má být jedno. Vy si zkrátka půjдете a budete si ověřovat v tom, co máte možnost. Já mám možnost ověřit si tím, že se budu chovat ke každému jako k sobě. To je nejlepší ověřování. A pozor, musíte vydržet. Vaše ego možná bude frflat: „No, už rok sekám latinu a nic...“ Nastavte mu nekonečno. To poznáte, jestli to bylo ego. Jinak se posere, fakt že jo.

Milá Ivanko, seřval mě nadřizený po telefonu. Zůstala jsem naprosto klidná. Do půl hodinky volal, znovu a byl jak milius. Bomba. Divné je, že mě rozhodil druhý telefonát, kdy byl vlastně hodný... Děkuji.

To rozhodil tvoje ego. Ano, takhle to pracuje, to je super. To je krásné, když si to ověřujete.

Milá Ivanko, mívám velmi často prázdno, nepřítomno v hlavě... Otázka zní, co mi má říct velmi častý tlak u kořene nosu, pálení mezi očima a nasávám studený až velmi chladný vzduch a přitom mi nos hoří? Moc děkuji. Anička.

To se jenom dorovná nějaká energie. Možná to bude trvat půl roku, rok. Budou se vám dít různé věci. Může vám třeba cukat půl roku oko. Mě jednou cukalo taky, to už jsem byla na přednáškách, teď jsem věděla, že nesmím mít odpor, ještě před lidmi. Tak jsem to na sebe vykecala. Říkám: „Bacha, když na vás na někoho budu mrkat, tak to nedělám já, to mi dělá oko samo...“ tím se zbavíte toho stresu, když to na sebe provalíte. A pak už mi přestalo cukat. Pak to bylo dobré, ale cukalo asi půl roku.

Ano, budete mít divné pocity, můžete mít třeba i tlak v levé hemisféře, pak se to může přemístit do zátylku. Já vždycky mívala takové jemné neviditelné prstíčky, jakoby mi jely vzadu po lebečním švu. Je to takové, jak když na vás někdo sahá. Nebo v noci můžete mít skutečně pocit, že na vás někdo sahá, jakoby na hlavu. Upravuje vás, to se také děje. Teď s tím tělem to bude náročné. Tělo se fakt obrovsky mění. Bude vám bušit srdce. Nechte se vyšetřit. Musíte na kardiologii, aby vám natočili EKG, oni zjistí, že to nic není. Nebudou tedy vědět, co to je, ale musíte zachovat klid. Zůstaňte v klidu. Když jste potom vyděšení, když tyto stavy, různé jiné než jste zvyklí, přijdou, tak to tělo pokračuje. Ono ví, na čem vás nachytá, kdy na vás vyloudí odpor. Nenechte se chytit. Abyste byli klidní a mohli na se na té jedničce stabilizovat, nechte se vyšetřit. Doktor vám dá razítko, že to je dobré, a pak se už můžete egu vychechtat.

Milá Ivanko, jsem domluvená s vnučkou, až odejdu na onen svět, že se opět narodím jí. Sice mě varovala, že svět v té době už nebude taková idylka jako teď, ale to nepovažuji za problém. Na co máme zapomenout? Díky Jarmila.

To je nádherné. Tak když už jste si to domluvily a souhlasíte s tou hrůzou...

Na co máme zapomenout? Pamatujte si, vy nikdy nezapomenete na progres, který jste udělali, protože podle toho se odehrává, nebo už se vlastně dávno odehrál, výběr dalších rodičů. Pokud si máte co dát a co říct a co předat, tak to je. Ale většinou se skutečně rodíte do jedné linie, protože většinou v té jedné rodině, v tom rodu, se nacházejí lidé. Jenže si uvědomte, jak se rozšiřuje počet jednotlivých osob v každé generaci. To nebude tak jednoduché... To nebudete třeba přímí, bude to třeba trochu vzdálenější. Můžete si třeba zahrát něco i jiného, bude to sice jedna rodina, ale nebude to až takhle. A to už je dávno připravené. Proto jste možná teď měli takové to nutkání se domluvit teď, že si to dáte, protože už tam tu blízkost nastavenou zkrátka máte.

Zapomenete na všechny přebytky, které tady byly a nastavíte si nový život. A začnete mít buď nové odpory, anebo stav bez odporů, co já vím... Nevím, kam se chystáte narodit. Jestli do 5D, nebo se ještě vrátit do 3D... To už je ve vašem osudu dávno vyřešené.

Milá Ivanko, mám dva dotazy, ale začnu malou oklikou, abys pochopila, že čteš sdělení IA začátečníka. V říjnu to bude rok, co jsem si poslechla Staré Křečany a fascinována logikou a jasností tvých informací jsem hltala postupně jednu přednášku za druhou. Nedbajíc tvého upozornění, že mám poslouchat s mírou a postupně. Byla jsem jako děcko, co dostane učebnice pro další školní rok a s nadšením je přes prázdniny přelouská.

Nesmějte se, moje maminka to fakt dělala...

Já chci poděkovat, tohle je tak nádherně tiskacím napsané...

Až po návštěvě u tebe na Slunečnici jsem se uklidnila a našla v sobě sílu zvolnit a začít skutečně žít praxi.

No, konečně. To jsem ti asi domluvila...

Můj život se mi nejeví tak dramatický, jako osudy které zmiňuješ ve svých vyprávěních, ale přesto se mi podařilo zvorat poměrně dost na všech čákrách. Fakt, že to bylo vlastně dobře, a že se vlastně nic neděje, že už jsem to patrně zopakovala po několikáté, mi pomohl si odpustit a hodit na to bobek. Ovšem chápat je jedna věc, ale přenastavit hmotu tak, aby reagovala podle nově zasílaných informací, to je jako donutit se jet úplně neznámou cestou. Dobrodrůžo, ale bolí to a je to fuška. Vše se děje skrze malá dílčí pochopení. A občas mi takhle po ránu přijde nějaká vize čistě soukromá. Jsou ještě věci ve kterých v uvozovkách selhávám, ale věřím, že Satan mi je moudře klade do cesty,...

Ano.

...abych skrze ně došla k úplnému pochopení.

Teď to trochu přeruším.

Uvědomte si, že vy jste Bůh, který si oblékl obleček s naprosto veškerými reakcemi. Takže, když teď v pocitu, že jste tělem, to tělo nebudete mít rádi, že to udělalo nějak jinak, tak si vlastně škodíte. Rozumíte mi? Vy jste chtěli, aby to tělo to udělalo. Podle vás sice špatně, ale to tak není. Ono to udělalo přesně tak, jak to mělo udělat, protože v té době ten Satan vám potřebuje něco ukázat. Až se tomu dokážete zasmát, to bude dobrá hranice, i kdyby to byla fakt dramatická situace, kterou jste nezvládli. Protože tehdy jste přijali chování svého těla, tehdy jste byli Bohem. Rozumíte mi? Vy potřebujete souhlasit, opravdu niterně. Tady neplatí přetvařování, protože ta hmota vám pomáhá. Vezměte si, vy jste byli vědomí, které nebylo zhmotněné nikdy předtím. A teď, když se narodíte jako božský člověk, je jedno, jestli v tomhle životě nebo v

dalších, tak už jste svobodní. Už jste svobodní Bohové, kteří chodí volně. Už nejste v područí někoho, kdo vám ty myšlenky tam klade. A pamatujte si, v této době bude na té planetě vyřešeno naprosto všechno. Nemohu vám říct úplně všechno, ale už občas něco vypustím. Dnes už existují přístroje, které dovedou vytvořit cokoli si vzpomenete. Nedávno jsme o tom mluvili na statku: chleba s máslem - prd, a máte chleba s máslem. Ano. Co je to hmota? Je jenom jinak vibrující částice. Dá se vytvořit dneska úplně všechno, ale ještě to na světě úplně není volně z jistých důvodů, aby to nebylo zneužito, ale už to existuje. A tohle už je příprava na stav, kdy nebude člověk potřebovat mít peníze. Ale teprve tehdy to bude. To znamená, že vy si budete moci vytvořit naprosto všechno, ale až v čase, kdy to nebude deformované. Napřed musíte dojít ve svém stavu těla k pokroku, kdy to ego už není. Ego vždycky všechno překroutilo a přehodnotilo, i když myšlenky tady byly dobré. Myšlenka komunismu kdysi byla dobrá, jenže ji zase zneužila černá magie. To znamená, síla ještě existujícího ega v lidském těle. A bylo to správně, protože nemůžete sem napřed něco položit a pak teprve k tomu dozrávat. Ne, vy potřebujete dozrát, aby jste potom používali hmotu ke svému prospěchu - a ne k destrukci. To je nasnadě.

Nemám žádný extra dar, kterého bych se mohla vzdát, ani nemám vysoké IQ, ani nemám intuici, proto jsem se ohromně nasmála tvé větě: Já jsem v podstatě jen takový blbeček...

Ano. Ano, je to tak. Víte, když budete vším, pak vaše vlastnosti druhých lidských těl budou také vlastně jako vaše. Rozumíte mi? Každý z vás jste vytvořen přesně tak, jak máte být. A já tady mám být skutečně jenom tím kanálem. Ono to zní trochu vesele, ale já jsem skutečně jenom kanál. Ode mě jsou odvráceny veškeré informace dějů tady na světě, abych vám mohla dát nestranné informace a neinfikované informace někým jiným. To znamená, že já nesmím číst, já čtu minimálně. Teď jsem si koupila Kinga, to je přča, ale bacha, super! A dokonce nedávno mi povolili detektivku, ta byla taky super. Ta se mi také líbila, ale jinak jsem léta nečetla. Nezajímám se o politiku, nezajímám se o nic. Zkrátka opravdu jenom žiji. A navíc nerozumím spoustě věcí, co se kolem mě dějí. Sice mi na statku říkají ředitel, ale já žádný ředitel nejsem. Já to fakt neřediteluji. Já na to mám lidi, kteří ředitelují za mě. Já jsem jen informovaná a odsouhlasím to. Anebo k tomu třeba něco řeknu, co vím, že má fungovat takhle nebo takhle... Takže ke mě opravdu přicházejí úplně úžasní lidé, kteří mi strašně pomáhají, protože já tohle neumím. To není zkrátka mojí jakoby kompetencí tohle dělat. Takže já skutečně využívám svoje další Já, která přicházejí, aby mi pomohli. Ti opravdu všichni jsou talentovaní na ty věci, které tam mají dělat. A to je úžasné, já jsem vlastně takové ‚mnohotělství‘, nebo mnoho osobností je najednou mojí součástí. Ano, vy jste toho také součástí. To pak prožijete, až se překlenete přes tuhle hranici. Takže lidsky skutečně, a to jsem prohlásila: „Já jsem takový blbeček. Super, tak jsem tady dobře,“ říkala.

Takže k otázkám. Za prvé: pokud sleduji motiv svého jednání, uvědomuji si, že nejčastěji jedním pod tlakem strachu, viny nebo z lítosti...

Ano, to tělo vám to tam hodí.

...To se mi celkem za ten rok podařilo rozpoznat a opustit. Jenže, jak se ksakru naučit dělat věci jen tak pro radost. Satan mi podsouvá, že jsem líná... /Smích/

Dívej se, já jsem strašně od dětství milovala lidi, všechny. Ať byli špinaví, táta vodil domů občas takové ty kamarády z hospody. A to moje maminka měla z toho žloutenku, když jsem takovému strejdovi sedla na takové ty upatlané kalhoty, dala jsem mu pusu. Pak mě maminka umyla od shora až dolů. Já jsem tak strašně milovala lidi, že když jsem viděla, že někdo trpěl, protože jsem znala ten příběh, když si mi přišel postěžovat, tak jsem z lásky k němu mu vytvořila nový obraz pochopení. „Prosím tě, proč brečíš, vždyť je to vlastně dobře,” jsem mu řekla. A teď jsem mu vysvětlila. A on přestal brečet, koukal na mě, protože on to před tím neviděl. A takhle, když kolem mě někdy někdo něco udělal, tak já jsem vlastně měla nádhernou přípravu pro to, a byla jsem na to připravená, já už jsem to v sobě měla, že to byla úplně automatika. Já jsem tam měla takových jedinců i v tom dětství, že já jsem vlastně v té dospělosti už byla absolutní mistr v tomhle. I lidsky, ta Iva už byla tak připravená.

Ano, a tohle je důležité. Najít si, vyškrábnout si z toho, proč je dobré to buď udělat, anebo teď neudělat. Jakmile budeš vědět, že to je dobré to teď neudělat, nemůže ti ego vsunout, že jsi líná. A také, on to nikdo jiný za tebe neudělá. Takže já si to udělám, až na to budu mít čas. A nebude mě to nervovat nebo mě to tlačit, stresovat, že. To je také dobré vědět. Vezměte si, kolik lidí prožívá stres v tom, že třeba chcete udělat spoustu věcí pro rodinu. Ženy, vy to hodně máte: obstarat děti, aby byl spokojený manžel, tohle nakoupit, tohle zařídit..., a ještě být usměvavá večer v posteli... To je tedy nadlidský úkol! Vždycky ten člověk někde ujede, někde selže - a pak jste ve stresu. Sednu si a řeknu si: „Tohle není zapotřebí, nemusím chodit cvičit dvakrát týdně, klidně půjdu jednou.“ Anebo: „Až se udělá tohle, tak tenhle týden se budu věnovat tomuhle..., a příští týden už můžu jít dvakrát...“ ale odškrtnout si to, odepřít si to. Ego totiž najednou ví, že vy to v tom programu máte, a on to vyžaduje. A lehké je říct si: „Kašlu na to, zkrátka teď nejdu!“ Ale zase bacha, ego chce všechno. Ego chce i tam být a i mít odpočinek. To ne. To se musíte rozhodnout. A rozhodnout se dá úplně lehce. Neboj, nejsi líná.

Za druhé: o alkoholu jsi mluvila už dost, ale mám opustit alkoholika, když je to v jádru naprostý dobrák a mám ho ráda?

Proč bys ho měla opouštět? Pro něj je alkohol jakoby ta darda, kterou on si na sebe dává. Já jsem jednou mluvila s ženou, která se mi přišla svěřit. A pak se strašně smála, protože také chlap pořád chodil do hospody a nechtěl si to odepřít. A ona už to potom po nějakém čase povolila a řekla mu jeden večer, aby šel do hospody. A on nešel. A přestal tam chodit. Chodil sporadicky. A když se ho potom ptala, tak on si myslel, že ona někoho má. Říkám: „Vidíš, takhle to pracuje. Posílej ho hezky do hospody, ono mu to bude vrtat v hlavě, a on tam chodit nebude.“

Jak poznám, jestli mu tím víc neublížím? Pořád ho chráním a omlouvám, že za to nemůže. Ale kdybych ho opustila, bojím se, že padne na dno a já budu osamělá. Buňka Maruška.

Tak myslíš na něho, nebo na sebe? Sakra, když ho máš ráda, buď s ním, ale zas ho moc neomlouvěj. Vevnitř ano, ty víš, že on to dělat musí. Pozor, tohle ano. On to má v programu, on to dělat musí. Ale pozor, on bude pít, protože má v sobě pesimismus, něco se mu nelíbí. Jasně, že by se položil kdybys ho opustila, to by bylo taky jeho dno. A zvlášť, když jsi na něj hodná, protože on má kam se vracet samozřejmě, i s tou opičkou třeba. Ale zas bych s ním dost komunikovala a vysvětlovala mu, že se to tedy jednou může stát, protože když pak bude dávat víc pozornosti té opičce než mě, tak to jsem tam pak zbytečná..., aby se mu to trochu v té hlavě narovnal, třeba mu to dojde. Třeba si tě začne víc vážit, bude víc doma a bude opičku opouštět.

Milá Ivanko, poslouchám tě asi rok, ale zatím jsem nenašel odpověď na naši otázku. Asi deset roků učím výtvarné kurzy a pozoruji, jak se lidé na těchto kurzech mění. V poslední době se na mě obrací stále více mladých mužů, kteří jsou v těchto proměnách dezorientováni a přes výtvarno hledají cestu k sobě.

Pozor, já vám něco vysvětlím. Potom budu pokračovat v tom dotazu. Všimli jste si, dříve bylo málo vynikajících malířů. Bylo jich málo z toho počtu lidí na planetě. Dneska maluje skoro každý druhý člověk. Dneska zpívá skoro každý druhý člověk. Dělalí se různé techniky umění, teď je hodně, hodně darů. V tomhle stádiu toho velkého množství. Ano, my jsme se dostali přes stádium hodně těžkého období minulého století, kdy proběhly obrovské souboje mezi velkou silnou bílou a černou magií. Ten boj ještě pořád tady zanechává svoje následky a stopy pořád dál, i po druhé světové válce, i po stavu železné opony. To byla další várka černé magie. A bylo to samozřejmě nutné. Tenhle vývoj je nutný, to je hromadné. A vezměte si, jak přibývá lidí na planetě, tak vlastně sílí to množství v jednotlivých třídách. To znamená, že nyní, dneska bude ty dary dostávat hodně lidí a umí si je prožít. Tohle je ale vždycky dar od múz. Múzy patří ještě do éry a do stavu šéfovaného hmotným pánem. A ti lidé si tak odreagovávají svoje vlastní stresy v osobním životě. Je to tak, je to nutné, a musí si to projít. Ale během toho, jak si oni vyřeší ty věci, tak ty věci budou odpaďovat, budou se umírňovat. Mám třeba známou, která mi teď říkala, že nyní osm měsíců nemohla vůbec malovat. Úplně jí to opustilo, a třeba teď zase přichází úplně něco jiného. Ano, ta tvorba se ve vás musí trochu zkrotit a musí se to vybit. Ano, ti lidé se většinou mění, protože, uvědomte si, když prožívají těžké životní období a jdou si někam do toho výtvarného kurzu, oni se tam vlastně zklidňují. Nalézají si při tom malování a při té tvorbě ty své závěry, ty své cíle, kterých chtěli třeba dosáhnout, nebo ty své postoje k tomu.

Ženy jsou na nadcházející změny daleko lépe připraveny již svou jinovou podstatou, prožíváním bez odporu a mateřstvím.

Ano, žena je připravena. Pozor, ono se to možná nezdá z toho pohledu muže. Ale muž založí rodinu a obstarává ji. A ta žena vlastně tvoří jakoby tu domácnost a to zázemí. I když ten muž dřív bojoval, bil se s kyjem a sháněl potravu, což také bylo náročné, ale věřte mi, že ta žena vydrží mnohem víc. I chemicky je jinak postavená, než muž. Proto my teda máme na jednu stranu potom úlevu, že nám se změní hormonálně tělo, když už nemusíme všechny ty funkce využívat, které tam máme. Což je pro nás náročné v

klimakterickém období. Ale ti muži ty své hormony mají pořád dál, jste pořád fešáci, pánové. Ale my se zase barvíme, tak je to dobré, sice se opotíme, ale taky dobré...

Všichni co tě posloucháme, máme za sebou stovky životů v mužských a ženských tělech. Každá forma nás učí odlišnou roli a v podstatě jsme jedno.

Ano, výborně, Petře.

Vnímám, že je v nadcházejícím 5D moc být zdrojem síly ve stabilitě klidu, ochrany a lásky. Můžeš k tomu něco říci? Zvláště k tomu přechodnému období. Děkuji. Petr.

Ano, Péťo, to je krásný dotaz a dopis. Já už jsem to vlastně trochu nakousla. Ano, vy jste jedno. Hmotná složka tady způsobuje pouze pokračováním života Boha - vědomého života, který teď bude nadcházet, protože až se vy všichni protáhnete přes tu smyčku, přes to 4D, a skutečně začnete být živoucím Bohem, což už jste všichni byli, jenom jste to nevěděli, pouze se připravoval váš zrod, tak jste si samozřejmě prošli naprosto vším, abyste rozuměli i těm druhým. To znamená i druhému pohlaví. Proč si myslíte, že dnes existují stavy, kdy se narodí muž mužem a chce být ženou nebo obráceně. Je to tím, že v dnešní době, kdy se tady vlastně dělí zrno od plev, to znamená ta první třída, která byla první, se vypouští do stavu osvobozeného vědomí. Tady vlastně docházelo vývojem k tomu, že jste byli v téhle době nejbližší sami k sobě. Podívejte se kolem sebe, kolik mužů dnes zavrhuje ženské plemeno, protože byli mnohokrát zklamaní tím plemenem. A ženy také. Pozor, v téhle době, kdy se narodíte a přijдете z téhle pozice z minulosti, tak dnes, aby vás to dohnalo, to, co jste vlastně udělali sami sobě v jiném těle, neboli v jiném pohlaví, tak vy se cítíte jinak než tělo, které jste si oblékli, aby vás to deptalo. Pak je náročné to všechno přeorganizovat. Někdo se nechává přeoperovat, pak možná najde klid, ale i to je odporem, takže to někde zaplatí. Tam vás to někde dožene. Je to potom komplikované, ale je to pro vás připravené. Tohle si potřebujete prožít. A je to správné. Takže, prosím vás, dnes už víte, že muž i žena jsou rovnocenné jednotky, i když ještě úplně na světě to všude samozřejmě není. Tady je srdce planety, v této oblasti. To znamená, že pokud tady žijete a tady jste se narodili, v téhle oblasti, jste připraveni toto mít. Už jsem vysvětlovala, že ta železná opona zdánlivě vypadala jako špatná, ale ona vás ochránila od obrovské výše silné magie, která je v Americe. A to tam probíhá úplně obrovsky náročně, tam dnes je hodně lidí, kterým tělo projektuje noční vpády různých mimozemských civilizací, takových těch různých Septiliánů a různých takových věcí, které jsou pouze iluzí hmotného světa. Tady to má málokdo. To jsou výjimeční jedinci, kteří se toho třeba na dálku chytí, aby tady doplňovali hladinu buď černé nebo bílé magie. Jinak jste od toho osvobozeni, protože jste byli připraveni. A také jste byli připraveni poslouchat info, které jsem přinesla. To stačí. Takže, užijte si ten život, je hezký tady a teď. Nepovažujte ženu a muže za něco jiného. Ano, jsou součástí, tak jak to napsal Petr, jedné jediné bytosti. A jde jenom o to, a už je dáno s kým ty děti budou, jak budou spletené další DNA, jak bude pokračovat vývoj, kdo se bude rodit. Všechno je zapsáno v historii minulé i v historii budoucí této planety. Je to zkrátka plán, který

jsme si vymysleli. A je to ten samý plán, jako když se narodí malé dítě a ví o svém rozbaleném osudu, a který se zase zaroluje. Stejně jako se zaroluje tehle náš maličký vesmír, až se jednou zborčí a naše vědomí se povýší do dalšího jiného vesmíru. Je to naprosto stejný děj, akorát lidský život je krátký oproti vesmírnému životu, který tady máte. Jste to všechno vy.

Milá Ivanko, ráda bych pochopila z čeho pramení má nedůvěra v lidi. Děkuji moc, Lenka.

Lenko, zkus si vzpomenout, jak jsi byla vychovávána. Jestli k důvěře nebo k nedůvěře. Jestli se tam rodiče něčeho báli. Je pravda, že já jsem se svým rodičům tak nějak vymkla. Oni se o mě báli také, ale já jsem si samozřejmě nenechala poradit. To už máte v sobě, jestli vy budete dávat lekci svým rodičům, nebo rodiče ještě budou zatahovat ve smyslu toho egoismu, který je tam nastavený vám. Takže jestli máte vštípeno nevěřit někomu, pak samozřejmě, když nevěříte přijde zklamání, protože to vědomí to ví. Vy potřebujete i zažít zklamání a umět odpustit. Umět přijmout i takový děj, aby vás potom nic neranilo. Uvědomte si, že zranění je vždycky záležitostí egoismu. Vy jste tady vědomí ukryté pod vaším hávem a koukáte na svět. Ten svět vám nic nedělá, vy jste se pouze dostali do děje, který vám vyhovoval a vaše tělo útočí na ten svět kvůli tomu ději. Jde to z vás, nejde to z toho světa. Jde to z vás. Jenže pozor, potom samozřejmě od toho světa přijde odezva, protože Satan vás chce mít v moci, takže on dělá přesně ten děj, který vyhovuje tomu vašemu vězení, což vyhovuje jemu. Takže, prosím vás, vy napřed musíte dát světu důvěru, aby svět dal důvěru vám. Dáváš to sama sobě. Takže vidíš, že vy to tady vlastně tvoříte. Buď jste otevření Bohové, tvoříte čistou božskou věc. Anebo jste uzavření, to znamená, že se odehrává tou vaší tvorbou to, co vlastně neumíte, takže se musí opakovat. Takže začátek je, skutečně si říci: „Jdu do toho. To co mám prožít, mám nastaveno. Já nemám důvod tomu světu nedůvěřovat.“

Takhle - učila jsem vás ještě jedno - a to potřebujete taky vědět. Vy máte světu důvěřovat, ale máte si prověřovat těla druhých lidí, na to také dbejte, protože i druhá lidská těla mají svá ega. Takže důvěřujte, ale čas od času si něco ověřte. Prozkoušejte jenom proto, abyste zjistili, že ten člověk je čistý. Anebo zjistíte, že třeba nějakým způsobem ještě ujíždí. A pak už s uměním odpouštět a nezuřit a nekritizovat, zkrátka mu to jenom zastavit. To jsou jenom takové základní podmínky, které zvládnete levou zadní.

Milá Ivanko, moc děkuji za vše, čím jsi. Ráda bych se zeptala, jak udržet stálý klid, důvěru, že vše je dobré. I když vím, že vše, co se teď právě děje je pro mě právě teď tím nej, někdy se ve mě vytvoří vlny neklidu, jak vše zvládnout. Je mi jasné, že je to vždy proces, který je důležité si prožít a díky němu pochopit, co je právě potřeba a v danou chvíli důležité. I přesto mě trápí, že se to někdy, můj neklid, nepohoda dotýká i mého syna, který má čtyři roky. Má to i on ve svém plánu, ale i tak mě to trápí. Přijde mi, jak jsem s ním sama a po mnohých stránkách to občas není jednoduché, že mu nejsem tím vzorem, to nej, a nerada bych, aby si do života nesl něco

mého nedozpracovaného. Je to tedy někdy moc. Moc děkuji. S láskou Monika.

Moni, právě proto, že toho syna miluješ, to by ti mělo pomoci k tomu, abys občas kontrolovala spíš svoje tělo nebo reakce svého těla, než jeho. Ano, je to nastavené. A vůbec tě nemusí trápit, že něco nezvládneš, protože vy to máte v plánu oba. Chápete, že děj je hotový pro oba a pro oba vybraný? Vždycky jsem vám říkala, že jste dokonalými matkami a otci v takovém stavu v jakém jste. I vaši rodiče byli, protože děj měl probíhat. Vývoj byl stanoven, každé jednotky ukryté samozřejmě v lidském těle. Na tohle nikdy nezapomeňte. To znamená, že jestliže to máte spolu a v samotě dokázat, tak už to tam je. Naopak, já bych brala úplně hezky tyhle věci, protože je krásné ukázat dítěti, že i vy jako dospělák se můžete přiznat k tomu, že někdy jsem to nedal. A i se umět omluvit tomu dítěti. Říct: „Hele, omlouvám se ti, teď jsem to nedal.“ Vy naučíte i to dítě, že když ono to nedá, že pak přijde a řekne: „Mami nezlob se, teď jsem to nedal já.“ To už je vzájemné společné učení. Nestydět se za to a nepovažovat za špatné, co jsem udělal. Jak je dobře, že jsem to udělal a mohl jsem to opravit. Tohle je důležité. Ne, nejsi špatná máma, nikdo tady není špatný. Tady se posuzuje všechno úplně z jiného hlediska a obráceně. To už víte, že všechno je vlastně jinak. Ano. Dobře.

Milá naša Ivanka, mohla by si nám prosím popísať prežitky vedomia pri opustení tela pri smrti? A ako vníma pri tomto procese okolitý hmotný svet ľudí? Ďakujeme. Trio slovenských buniek.

Milé trio, je to nádhera. Je fakt, jak to tady už psala jedna žena, že se to skutečně nedá běžně lidsky vysvětlit. Jste vším, obrovská blaženost. Teď vám nebudu popisovat stav při umírání, ale je to stejné. Samozřejmě je to prožitek božství. Já mám v sobě prožitek, na který nemůžete zapomenout, to tam je zkrátka zakotvené i v těle Iva, přestože to bylo přinesené, přestože má paměť hmota, protože mi to tam vložilo Nadjá. A je to proces, kdy jsem se vracela zpátky z páté dimenze na planetu Zemi v roce padesát devět. A to je ten samý prožitek, jako když umíráte, protože stav blaženosti a veškerého vědomí, to je stav, který se nedá zapomenout. On je ještě vyšší než Samádhí. Samádhí je taková ta hranice při přechodu. Když třeba tady někdo zasedne k meditaci a dokáže to, což je vyjímecný stav. Tak tenhle stav je mnohem hlubší, když už odložíte hmotnou složku. Je to blaženost, všeobjímající vědomí, které ví, že nikdo nic špatně neudělal, i kdyby to byl desetinasobný vrah. I kdyby tady byla válka, která by zničila planetu, vy byste věděli, že tohle mělo být, je - a je to správně. Já když jsem se sem tenkrát vracela, tak jsem viděla ještě dějiny, abych se trefila do toho roku padesát devět. A zahlídla jsem kousek první světové války, kde stál voják a druhý klečel a vstahoval k němu ruce, a ten voják do něj zapíchl bajonet. Já jsem cítila obrovskou blaženost při tomhle ději. Pak když jsem procitla, tak jsem si říkala: „Ty vole, to snad ani nikomu nemůžu vyprávět,“ dlouho jsem to v sobě tajila, to mám v sobě asi patnáct let. Takže ano, všechny věci, které tady se zdají dramatické z pohledu hmoty, která má odpor a má ho jako vlastnost, a je vaším nosičem, aby jste se mohli zhmotnit. Vezměte si, kdybyste neměli ten nosič, který je zpomalený, a pozor, té hmoty je ve Vesmíru pouze asi čtyři procenta, to je strašně malé množství, ale je to ten nejdůležitější oblast nebo úsek toho prostoru, který

je vám umožněn, abyste prožívali. Ano, třetí dimenze je náročná. Ale vy už to máte za pár... Když už neomdlíváte, když otevřu hubu, tak to je dobré.

Milá Ivanko, prosím, vysvětli, zda je opravdu tak škodlivý Aspartam. Konkrátně jednou denně užívaný v přípravku proti osteroporóze kolem padesáti let věku. Moc děkuji. Marcela.

Marcelko, já ti to nevysvětlím, já to nevím. Už jsem říkala, že se nezajímám vůbec jakoby o nic. Já vám dokonce řeknu, že potom to Božství pak pracuje i tak, že kdyby tady bylo něco jakoby závadného a nemělo by se to ke mě dostat, tak se to zkrátka nedostane. I kdyby mi to měl někdo ukrást z nákupního tašky. Nebo přijdu do obchodu nebo lékárny a vygumuje se mi název Aspartam - tedy v tomto případě, pak to pracuje úplně jinak. Prosím vás, nebojte se ničeho. Buď to užívejte, nebo to neužívejte. Buď se k vám informace dostane, nebo nedostane. Nebojte se ničeho, proboha. Tady je všechno iluzorní. Všimli jste si, že se vrací ve vlnách, že se třeba zjistilo, že vejce jsou pro zdraví dobrá, pak byly špatná, pak zas byla dobrá, a pak zas byla špatná... No, do prdele, to si přece musíme vybrat, ne? Jestli mi vejce chutnají, tak je mám jíst, tak je jíst budu, když en, tak je jíst nebudu. Tečka. A dělat si starosti? To všechno tvoří hmotná složka, která vám nalhává, že byste se něčím poškodili. Ne. Vaše tělo si vybírá přesně podle toho, co potřebuje. A jakmile se osvobodíte od jha Satana, od nadvlády hmotného vědomí, tak budete vědět co, kdy, jak máte jíst a rychle se zbavíte všech věcí a neduhů. A navíc přijdou možnosti, jak tělo opravit. O těch už jsme také mluvili. A tam si už budete moc žít dál.

Nedávno jsme s Petruškou ve srandě debatovaly, kolik teda budeme mít dětí, když nám bude třista let, to by se nám tedy rodit hodněkrát nechtělo... /Smích/ Pak jsme si řekly, že první děti budou ve stopadesáti... /Smích/ Říkám: „To bychom nemohli té planetě udělat, abysme ji hned zalidnily, to nejde, už takhle je chudák...” Anebo Péťa řekla, že si pořídíme nějakou vesmírnou motorku, nakopnem ji a odletíme někam do Tramtárie. To už pak člověk prožívá ve srandě takové ty budoucí věci. Ale věřte tomu, všechno se vyřeší samo. Takže, máte se na co těšit. Ještě si dožijeme ty zbytky toho 3D, a pak už to bude jen hezké.

Milá Ivanko, díky tobě mám krásné stárnutí. I díky sobě.

No konečně.

Před dvěma lety jsem prochladla a ztratila hlas, úplně. Ten se sice vrátil, ale nepoznávala jsem ho. Hraju a zpívám od patnácti let na kytaru a najednou, za prvé, skřehotám, úplná mutace. Za druhé, jak začnu hrát a zpívat, pláču. A může to být i banální text. Je to i od lítosti, že už mi to nezpívá. Byla jsem dobrá. Platím na čtvrté a páté čakře?

Ano, je to možné, ale musela bych si konkrétně sáhnout. Ale to je tedy prdel, to je hezké. Zaraduj se, že si odpočineš, že si ten hlas jakoby odfrkne. Čti si jenom ty texty, vybreč se, ať se to vybije. Když je to dojetím, tak je to dobré, tak to můžete. Vy můžete brečet

samozejmě i z jiných pohnutek, protože to musí doznít, ale nevyčítejte si to. Tam jsou návaznosti, které vás vypouští.

Já si pamatuji, když byly naše holky malé, tak jsem brečela u všeho dojetím, u pohádek. Naše holky pak nekoukaly na pohádky, ale na mě, na maminku, jak řvala..., já jsem byla největší pohádka.

Já sama jsem v době, asi mezi rokem devadesát osm a dva tisíce jedna, nemohla zpívat. Když jsem začala zpívat, tak jsem měla pocit, jakoby se mi zúžil krk a vydávala jsem také jiné tóny. Ale za tři roky se to vybilo a lehlo to - a už zase zpívat můžu. A tenkrát jsem si řekla: „No, tak nemám zpívat...“ To je to nejlepší, co můžete udělat. Zkrátka přijmout to. To stačí.

Já měla starosti, že tady nebudu mít žádné dotazy, a nakonec je ani nestihnu přečíst.

Otázky pro paní Ivu Adamcovou na setkání dne 24.8. Brno Žabovřesky Rubín.

Kde je ta druhá planeta?

Áaa, do prčic... To já také nevím...

Kde je umístěn v našem hmotném těle náš duch - naše Já jsem?

Váš duch je umístěn v duchovním srdci a kolem je obal hmoty a samozřejmě, jemnohmotných těl. A Já jsem je všude, v každém srdci jednotlivého lidského tvora, kterého potkáváte. To znamená, s kýmkoli hovoříte, mluvíte sám se sebou. Bohužel, hmotná složka to nevidí, vidí svět iluzorně. Vidíte to jenom, když si to vědomí obleče hmotné tělo, vidí svět jinak. Během dětství si na to samozřejmě zvykne a chová se podle vzoru rodičů. A tím se zkrátka vyvíjí celá planeta. Planeta je jedna jediná bytost. Znázorňuje božství ve 3D. Pozor, ve vyšších stádiích a v každé dimenzi budete pořád vyšším, a teď dobře poslouchejte, vědomým Bohem. Vy jste od začátku plným božstvím. Vy jste stejným Bohem, jako budete na konci v poslední dimenzi, ale vy potřebujete všechno projít vědomě. Takže každá dimenze, která je strašně dlouhá, čeká vás tam strašně hodně životů, přestože budou delší, v každé dimenzi se učíte něco jiného. A v každé dimenzi se najednou povýšíte o ten jeden schod výš. To je obrovský schod i teď. Víte to, jak je to obtížné změnit vědomí. A jaký je úžas, že jste nikdy tělem nebyli, že reakce, které jste si přivlastňovali nikdy nebyly vaše, a nikdo tady nikdy nehřešil.

Ve které inkarnaci jsem? /Smích/

Já nevím jak vás, ale mě to nezajímá. Teď nejsem drzá, pozor, já jsem vám vysvětlovala, že vy to nemáte chtít vědět. K čemu? Pamatujte si: jestliže budete chodit do bílé magie k někomu, kdo vám bude odhalovat v jaké jste inkarnaci, protože bílá magie, tělo bílého mága oživuje Satan, ten je ještě v dualitní sféře dobro/zlo, to znamená, že tehdy vy ve své zvědavosti se jdete nechat pokoušet Satanem. Buď tam přijdete a myslíte si bůhvíjak jste vysoko, tak se tam naštvete - urazí vás, že vám někdo řekne, že jste tedy podle něj nízko. Anebo vám řekne, že jste hodně vysoko - a vy tam najdete svoji pýchu. K čemu? Zvědavost je nástroj hmoty. Nezahrávejte si s tím. A já, i kdybych to uměla,

jakože to neumím, a jsem ráda, že jsem všechny dary odložila, bych vám to ani neřekla, protože vím, že byste si tím ublížil.

Jsou ještě vysíláni prvotní lidské duchové do inkarnací k doplnění stavu lidských bytostí na planetě Zemi za ty, kteří se již nemusí inkarnovat a mají možnost splynout s božstvím, nebo přijmout úkol na jakékoliv planetě, kde je jich zapotřebí. Nebo se inkarnují pouze ti samí duchové, aby dosáhli vědění, poznání a dosáhli těch pět set inkarnací a otevření šesté čakry, neboli třetího oka, a poté dále a dále?

Napřed musí na každé planetě, protože nejsme jen naše planeta Země, je teď hodně planet, které dosáhly obvodu kružnice, která propouští vlastně de facto 3D stav. Ale jenom první třída, neboli část každé té planety je tu stejně dlouho, protože duch se inkarnuje a vkládá se po částech, aby se rozmnožilo vědomí do hmotných složek a mohl se odehrávat zajímavý děj. Je na to zapotřebí určité délky časoprostorové křivky u každé planety. A teprve tehdy, až vás planeta propustí, až se vám otevře třetí oko. Třetí oko se otevírá jediné tehdy, kdy se zastaví veškeré odpory těla, které jste si oblékl jako poslední inkarnaci. To znamená, že nejsou odpory na jedničce, dvojce, trojce, čtyřce, pětce, pak se zároveň po této informaci otevře třetí oko. Pozor, těsně před tím, pár životů, prochází člověk bílou a černou magií, kdy mu ale nalhává Satan, protože už vidí do podsvěta, a vidí různé děje, a také co bude a co nebude, to jsou ty dary, ty jsou vždycky od Satana. Jsou od Boha, ale oblečené vývojovou částí, aby se udržela časoprostorová křivka ve správné délce kvůli prožitkům v černé a bílé magii. To znamená, že v této době vám Satan nalhává, že máte otevřené Třetí oko, protože vidíte do toho podsvěta. Ti lidé najednou zpychnou, mají pocit, že ovládají celý svět, ubližují, neví, že střílí sami na sebe. To není otevření třetího oka.

Otevření třetího oka nastává teprve tehdy, kdy se šestá čakra otevře sama tím, že přestáváte jako vaše tělo, za které se považujete, útočit proti čemukoliv. I proti jakékoliv situaci. Víte, že jste na tom správném místě. Zkuste si představit - ano, bílá magie ještě zažívá stav dobra/zla, takže těm se nelíbí, že je někde válka. Ale jak byste jako Bůh dohnali sami sebe po svých vlastních činech. Tam se inkarnují ti, kteří ještě na někoho stříleli, tak na ně dnes musí být stříleno. Proto nikde na celé planetě ještě ta válka vlastně nebyla úplně obsažně - je to lokálně, někde, kde se musí vždycky v tu dobu inkarnovat anebo přemístit nějaké množství těl, které tam v tu dobu potřebují ve svých osudech být. Teprve tehdy až vás ta, teď budeme mluvit o naší planetě, propustí, tehdy už se nikdy nebudete vracet do 3D, budete v oblasti 5D - a tady se budete učit jiné věci. Tady se budete učit, že vaše vlastní vědomí je i na jiných planetách. Vy jste do dneška nebyli schopni přijmout ani konání naší planety, takže napřed vás musí propustit jedna, abyste mohl spolupracovat a učit se dál s těmi druhými planetami, což je logické. Je to jako jedna a jedna je dvě. Proto se ani mimozemšťané nemohli dřív objevit, i když byli schopní a oni mohou zasahovat do určité hloubky do 3D. Na 3D planety se nám nemohli zjevit, protože vy jste nebyli schopní nevytvořit ve svých tělech strach. Jestliže budete ucelené vědomí této planety, už se nebudete bát jakékoliv jiné formy civilizace. A oni to vědí, protože tímto vývojem už prošli. Je jedno, že vypadají jinak, protože každá planeta má jiné DNA. Je tam jiný shluk prvků, takže je logické, že každá DNA

má jiný tvar těch bytostí. Ale všichni jsou si zase rovni, jsou stejně hodnotní, jenom si vlezli na jinou kuličku. Existují akorát výjimky, které jsou v určitém období. Třeba jako já, když jsem přišla zpětně z 5D. To je výjimečný stav. Ano, je pár bytostí na této planetě. Je to vždycky z určitých zjevných důvodů, protože planety, tak jak letí různými dimenzemi, tak na okraji styku dvou dimenzí mají takzvané zásuvné spoje. To znamená, musí se naočkovat informacemi, aby vy jako bytosti z jedné, co jdete z té nižší do té vyšší, abyste nebyli vyděšení, abyste byli připravení. Proto se to odehrává. Nic jiného v tom není. Je to, jako kdyby vy jste svému dítěti vysvětlovali, že se nemusí bát druhé třídy, že je to tam jen o trošičku vyšší, než v té první třídě. A zase se tam budeš učit něco zajímavého, všechno je fakt hezké.

Ve které fázi těhotenství se inkarnuje duch do nového hmotného těla v matce?

Ono je to už od začátku domluvené, protože průchod hmotnou složkou, to znamená celou časoprostorovou křivkou, pozor, od začátku, od první dimenze až do poslední dimenze, je stanoven. Je to přesně jako zrod dítěte, jak už jsem dneska zmiňovala. Takže není to to, co vám říká bílá magie, že to máte domlouváné v těch meziprostorech, ale ten duch už zkrátka ví, do kterého nového hmotného těla půjde, a kde bude pokračovat, kde si to odžije. Takže není tam proluka, to už bylo zkrátka vymyšleno. Každá vesmírná jednotka je dopředu vymyšlená. A jako taková se na konci zbortí s výsledným stoprocentním úspěchem. To jste jenom chtěli prožívat, to je všechno.

Pokud nastane abort, nebo se žena rozhodne pro interrupci, což není totéž, co se děje s inkarnovaným duchem v tomto pro něho novém hmotném těle? A jak se vrací do nadzemské zóny či barda?

Nic. On to ví, že se to stane a je na to připraven, protože, když se dítě nemá narodit, tak se nenarodí, ať se jedná o abort nebo se ví, že to bude interrupce. Jsou věci, kdy do dneška, ještě do dneška, za mnou chodí ženy, které si vyčítají, že někdy byly na přerušení. Ne, vůbec nic se neděje. To vám bylo nalháváno v hladině bílé magie, jak to dítě trpí. Netrpí. Naopak, mnozí jsou rádi, že si jenom pomalu dožijí a prozkouší své druhé vědomí v matce a otci, kteří to prožívají nějak lidsky.

Je velmi zarážející, že vědci z NASA a jiné, vypouštějí nákladné rakety do vesmíru na Měsíc, Mars, Venuši, ke Slunci, když dávno vědí, že lze putovat astrálně či mentálně. Za vším jsou určitě obrovské finance, překrucování pravd, dezinformace a ohlupování lidí, Bilbergové, Rothschildové, různé lóže atd. Jsou to blokátoři všech jich znalých technologií, postupů na planetě Zemi, Bardon, Greer, Tesla, další... A také již dlouhodobé spojení s mimozemskými civilizacemi, jejichž nejen jedinci jsou i mezi námi. Jak zde lze aplikovat, že vše je dané a vše je dobré?

Ano, vše je dobré a vše je dané. Uvědomte si, že tito lidé, kteří se dostávají do stavu, kdy manipulují, se účastní černé magie a vyvíjejí se. A v dalším životě budou

manipulování. Je to jenom jejich úkol, vybrali si děj, který na planetě byl. A je to důležité ho prožít, každá role je důležitá. Vy si třeba o někom můžete myslet, že dělá kravinu. On je nedělá, on dělá přesně to, co má. Což je samozřejmě pro mnohé běžné lidi šokující. Ano. A hlavně, když ti, co jsou kolem to odmítají, tak pro ně ten člověk to musí předvádět. A je to jejich vybraná scénérie, kterou potřebovali prožít. A teď si vezměte, že tyto věci, které jsou při těch raketách do vesmíru a do těch sond, ty jsou tady stanovené v tom normálním, běžném vývojovém rytmu.

Pozor na astrální cestování. To je cesta do pekla. Astrálem cestují mágové, kteří jsou nespokojení, protože astrál není výš nad hmotou, on je pod hmotou. Astrálnímu světu šéfuje Satan. Jsou tady na planetě vysocí učitelé bílé a černé magie, kteří vyučují hromadně, nyní v současné době, létání astrálem. Což je také dobré, protože se naplňuje další třída černé nebo bílé magie. Vy se musíte posunovat ze tříd do tříd. Jak byste si prožili ta dramata? Oni si ti lidé myslí, že se osvobozují, ale není to tak. Pamatujte si, hmotné vědomí, aby nad vámi vládlo, tak vám vytváří nespokojenost s tímhle světem. Když tady budete spokojení, bude se vám tady líbit, tak budete osvobození od nadvlády hmotného světa. Ale jakmile se vám nebude líbit, a ještě budete utíkat do astrálu, abyste svlékli to tělo, které vám nevyhovuje, tak jste v prdeli jak německá říše, protože to tělo bude slábnout, onemocníte a zkrátka dojedete akorát do hrobu. Což je vám vlastně po chuti, protože jste si to samozřejmě zavinili.

Ke mně kdysi v Jičíně přišla o přestávce žena a plakala a říkala: „Prosím vás, můj syn ten utíká furt do astrálu, to je hrozné.“ Já říkám: „Poslyšte, jestli to bude dělat dlouho, tak vám umře.“ A ona: „No, on už nechodí, ale furt se mu tady nelíbí.“ Ano, naučil se to. Bacha, neoperujte s astrálním cestováním. To radši budeme vymýšlet ty rakety. Ono se přijde na jiné způsoby, ale ve správný čas. Každá planeta nemůže mít výboje na druhé, jiné planety, dokud není čistá a není ošetřená od egoismu. Jinak by byly opravdu hvězdné války. To byste si stříkli tedy... A to nejde. Vesmír se nemůže zbortit, on má určitá pravidla. To znamená, že do té doby, dokud tady nebude tak čisto, jak bude zapotřebí, tak ani oni se nám nebudou představovat, i když tady jsou. Zkuste si představit, kolik lidí není schopno v této době odložit egoismus, to je drtivá většina planety. A kdyby sem dnes přistála cizí loď, tak by umřelo dvacet procent lidí na planetě strachy, protože oni sami bojují s druhými lidmi: tady, v sousední ulici, v sousedním bytě, v práci, v kanceláři... A teď, když vědí, že sem někdo přiletěl a má možná zbraně, které nejsme my schopní vytvořit, co by udělali? To nejde. Všechno má svá postupná pravidla, a to je na tom to dobře. Všechno se děje správně vývojově jak má. A pozor na to, abyste to nekritizovali, jinak si uzavřete pětku a neotevře se vám třetí oko.

K jakému účelu slouží v Rumunsku podzemní chodby Bucegi, propojující svou délkou chodeb obrovskou část planety Země?

Nevím, já ani nevím, že existují. A je mi to naprosto jedno. Ony tam jsou správně, jasné!

Epidemie vytváří planeta Země pro posun vývoje, jak už tomu bylo vícekrát – mor, AIDS, ebola, atd. A co Hitler? Posunul vývoj svým, pro naše cítění velmi drastickým způsobem?

Ano, ale to už jsem vysvětlovala mnohokrát. On byl vysokým černým mágem. A byla to také důležitá osobnost, stejná jako vy všichni. Vy jste všichni stejní. Vaše hodnota a skutečná existence je Duch. A ať má někdo oblečeného Hitlera, anebo obyčejného bezdomovce, tak je to naprosto stejná hodnota. Ať jste Rockefeller, anebo obyčejný Pepa Novák tamhle z Nádražní ulice číslo 6, tak je to naprosto stejné. Vy jste všichni jeden jediný duch. Dokud budete někoho považovat za špatného a někoho za lepšího, tak vás to vždycky dožene, protože jste ještě nepochopili. To je právě to uzavření Třetího oka. Nevidíte svět tak, jak má být. Ale ten Hitler tady udělal strašně důležitou věc, a pak na něj navázal ještě samozřejmě Stalin, také černou magií. Oni všichni dělali i vědomě černou magii, což bylo taky dobře, protože v té době nastával obrovský vzrůst černých mágů. A vedle nich veliká hladina bílých mágů se teprve připravovala. Teprve tehdy, kdy budete dělat strašně hodně dlouho zlo a zjistíte, že už vás to unavuje, že už to nechcete dělat, tak se začnete obracet k tomu, že už začnete být hodní. Už vidíte, že těch stříleček už bylo hodně, že nikam nevedou, tak jste unavení. Takže ten další život: „Tak jo, tak se dám na dobro.“ To je klasický postup. Jenže pozor, vy nevíte, že z pozice černého mága jste stříleli na sebe v budoucnosti. Ano, to co jste vystřelili, vy musíte sklidit. Takže až se stanete tím dobrákem, tak vám do zadku budou střílet vaše vlastní střely od svého vlastního ducha oblečeného do jiného těla, kterého budete považovat za špatného. A teď si začnete dávat ty různé obaly a vajíčka, aby na vás nemohl. Ty vole, ty pak nevíš, že vlastně nesouhlasíš se svým osudem a vývojem, takže když si uděláš vajíčko, tak zase znovu musí někdo střílet. Ano, to je nekonečný proces. Stačí pochopit vlastně tu realitu, že jste vším. A ta bílá magie je také tedy výživná. To je také sranda. Takže, pak to samozřejmě pokračuje. Ale tady jde vlastně o úplně něco jiného - abyste pochopili, že on dělal dobře.

Já jsem to už jednou vysvětlovala. U nás na statku byla slovenská rodina. A ten pán tak jako bouřil, říkal: „Jak můžeš říct, že mám Stalina nebo Hitlera považovat za dobrého?!“ Říkám: „Podívej se, něco ti vysvětlím. Když ty za druhé světové války budeš vědět - ano, je válka, teď musím přežít... To znamená, když můžu, pomůžu, ale pomůžu zase tak, abych neohrozil třeba svoji rodinu. Nebudu sám nikoho udávat, nebudu dělat nic, co by za mnou vlálo jako špatné. Budu se snažit pomoci, ale zase rozumně, abych nikoho neohrozil. Ale projdu si tou válkou, protože vím, že válka je.“

Vzpomeňte si, už jsem vám jednou říkala, že i když budete procházet peklem, ale budete jím jenom procházet, protože víte, že teď jsem v pekle, tak si tady musím tedy něco projít, nějakou uličku tamhle za roh, doprava, doleva ..., a projdu tím, tak pro vás peklo nebude peklo. Když přijmete peklo jako peklo, tak peklo zmizí. Ano, ti co by v sobě vyhrožovali tomu Hitlerovi, přestože by ho nikdy neviděli, byli utajení, žili někde na vesnici, ale v sobě měli obrovský odpor vůči tomuto člověku, tak ti se narodí do oblasti, kde budou znovu prožívat takové peklíčko, které se bude opakovat. Vy se zbavíte toho všeho jenom tehdy, když si to prožijete normálně lidsky, nikomu neuškodíte. Jenom budete svým způsobem tak, jak je vám umožněno, pomáhat, protože ten člověk si plní svoji funkci. Víte, kolik lidí přešlo z černé magie za druhé světové války do bílé, jak to bylo důležité období. Jak už nechtěli tu válku, když zemřelo strašně moc milionů lidí, každá rodina přišla o někoho. Ti, co do dneška bědují, ti ještě

pořád budou něco podobného prožívat. Budou. Oni nepřijali svůj vybraný osud v klidu a v míru a v pokoře, aby ho svlékli, ten hmotný svět.

Milá Ivi, přeji si mít děti. Když si o tom snažím promluvit se svým partnerem, je to spíš monolog z mé strany. Snažím se diskusi začít opakovaně tak, abych vyloučila možnost, že jsem jej zaskočila, nebo zastihla ve špatné náladě. I když mluvím v klidu nitra, stále jsem z něj nedostala jednoznačnou odpověď, zda si děti přeje mít se mnou, či ne. Nejkonkrétnější odpověď byla: ‚Děti někdy chci.‘ Když se ptám, jaké konkrétní podmínky znamenají někdy, už odpověď nedostanu. Pochopila bych to tápání, kdybychom byli mladí. Mně je ale třiatřicet let a partnerovi dvačtyřicet. Ten již má dceru, šestnáct let. Snažím se svému tělu domluvit, že je již v mém osudu dané, zda děti mít budu, že si dítě nemám přivlastňovat. A že si aspoň bez dítěte můžu užívat života... Stejně mě přepadají různé odpory, od chuti s partnerem se rozejít, když děti asi nechce, po lítost srovnávání se s ostatními ženami, které již maminkami jsou. Víím, že jsem si to objednala, ale je to, do prdele, těžké...

Ty jsi jako já. To se mi líbí.

Můžeš mi, prosím, poradit? Děkuji, Hanka.

Hani, snaž se zaměřit na to, jestli ten partner za to stojí anebo ne. Jestli ho máš ráda, tak s ním zůstaň a neřeš to. Samozřejmě, ty se můžeš rozhodnout jakkoliv. Ale prvotní je, abys svého muže, se kterým chceš mít děti, měla ráda, abys s ním jakýmkoliv způsobem nebojovala. Pozor, Satan je moudrý. On ví, že už když to z něj chceš vydolovat, už je na to připravený, aniž bys to věděla. On to ví už za rohem, nebo ještě když jsi v práci, takže tam jsou věci. Ano, už je to nastavené. Ale vy samozřejmě toužíte po všech věcech toho života tak, jak by měly být, jak by měly být přirozeně. Tady stačí se rozhodnout. Ale jestli on je po všech stránkách jinak perfektní muž, zas by ti mohl třeba chybět. A ten druhý by zase nemusel mít takové vlastnosti. Takže je na tvém rozhodnutí. Ale to ucítíš. To přijde okamžik, kdy najednou budeš vědět, co máš udělat. To člověk zkrátka najednou ví. Já bych ještě chvíli počkala, třiatřicet ještě není tak strašné. A zkus nebouřit, netahat ho do rozhovorů. Zkus to. Jenom si otevřít nějakou diskusi, ale bez tlaku. Opravdu to pracuje. Ten člověk totiž cítí, že je honěný. Ten druhý cítí, že vlastně z něj to chceš. Za prvé informaci, ale ono tam je i to dítě, které z něj chceš. Takže to je jasná honička, a pak se necítíte vedle sebe dobře. Pak by se mohlo stát, že už by se schovával i v bytě nebo někde, to nejde. To už by nebyl hezký stav ani pro tebe, ani pro něj. Napřed si uvědom, jestli on ti za to stojí, abys eventuálně i ty děti neměla. A pak můžete pokračovat v jiné komunikaci. A fakt se to tedy změní. Pokus se o to. Pak nám někde řekneš, jak to dopadlo.

Ahoj Ivanka, ako by som mala prosím reagovať na stavy úzkosti? Nikdy som to doteraz nemala. Prvýkrát sa mi to stalo pred mesiacom a odteraz už štyrikrát. Začne mi to keď som v klude, celé vnútro sa mi zvierá a vidím každú situáciu ako neriešiteľnú, a ostane vo mne strach z toho čo

bude. Doteraz som vždy vedela takéto myšlienky poslať hneď preč, ale tieto stavy úzkosti neviem ovládať. Ďakujem, mám ťa rada. Daniela.

Danielo, za prvé víš, že to není tvoje. Ve stavu, kdy už jsi měla dlouho klid, tak se může stát, že vás najednou tělo rychle prozkouší. A může to být z různých věcí. Ale uvědom si zase, že všechny ty situace, ve kterých jsi byla, se vyřešily. Ony se vždycky totiž samy vyřeší. To je jenom děj, který je nastavený k průchodu, a ty tím projdeš. Stačí jenom si říct: „Hmm, to nějak bude. Jo, tak jo, teď je to takhle...“ Dobře, teď třeba nepřijel vlak, nebo ujel mi vlak, nebo, nevím, nestihla jsem se něco naučit... Tam jsou různé varianty. Nevím, co zrovna prožíváš a čeho se bojíš.

Já si pamatuji, my jsme teď měli na statku brigádu. Já chci ještě jednou, jestli to budou všichni poslouchat, poděkovat všem těm brigádníkům, kteří tam byli, bylo jich asi šestnáct. Já jsem jim vařila. Ale oni byli neuvěřitelní, udělali obrovský kus práce. A bylo tam spoustu zajímavých lidí. A jeden z nich má takovou otevřenou poradnu, kdy si povídá s lidmi. A přišla tam jednou paní a říká mu: „Já mám strašné strachy. Ale hrozný, úplně nedefinovatelný, nevím z čeho, zkrátka mě to přepadá a já jsem úplně šílená.“ A on říká: „Ivi, já jsem najednou cítil, že mám něco říct. Nevěděl jsem co..., a teď ta pusa se otevřela, a to jsem fakt nebyl já, a najednou jí to, to ve mně, řeklo...“ Pozor, on je hrozně čistý, to je ještě Tomášovec. A on tedy tvrdí, že je mu šedesát. A já bych řekla, že je mu třicet. To mu nevěřím, že je mu šedesát. Fakt je úžasný člověk. A on té paní řekl, ta pusa tedy řekla, on ví, že to nebyl on: „Zkus si to zaměnit za vzrušení.“ /Smích/ On říkal: „Já sám jsem vytřeštil oči. Hele, ona mi hned druhý den napsala, že to funguje. Strach zaměnila za vzrušení a odpadlo to.“

To tělo se vás snaží tak jako navnadit, načechrat, abyste byli totálně v ..., víte kde. Už chci být slušná.

To bude dobré.

Existují energetičtí upíři? Jak je poznat?

Ti existují jen v bílé magii. Ve skutečnosti neexistují. To zjistíte ve vyšším stadiu. To vám bude skutečně nalhávat, když budete v hladině bílé magie, že něco takového existuje. Ve skutečnosti to tak není. Energetický upír je definice, která je v této hladině právě proto, že tady jste ještě oddělenými složkami a nevíte, že jste celek. Jestliže jste celek a ten jeden celek má na sobě oblečená lidská těla, tak je jasné, že když jedno tělo má újmu, to znamená, má odpor, tak se vám blokují vlastně čakry, kanál. To znamená, že když se vám někdo nelíbí, někoho cítíte vedle sebe neradi, tak vy se uzavíráte, vy vysáváte sami sebe a nevíte to. Ano, ten kanál se uzavře, takže do vás nemůže proudit energie a děláte si to sami sobě. Jestliže budete stabilizovaní a budete bez odporu, nemůže se do vás nikdo dostat. Neexistuje to. Bůh je totiž neporazitelná jednotka.

Mám-li podezření na takového partnera, mám odejít? Děkuji. Nicole. Špatně mi psala propiska.

To je dobré.

Ne, tam něco ve vás proti němu útočí. A to už nevím, co on tam vytváří nebo nevytváří, co dělá nebo nedělá, co vám vadí nebo nevadí. Až se srovnáte, a bylo by to lepší, i kdyby třeba jednou došlo k rozchodu, to už záleží samozřejmě na vás, vy víte, jestli spolu budete nebo už nebudete, tak abyste se to u tohoto trenážeru naučila. To je blbě řečené, ale ono to tak fakt je, já vám nebudu lhát.

Milá Ivanko, máš málo dotazů, tak píšu.

Vy jste hodní. Hele, já to asi nestihnu dneska. Ale slibuji, že to dopovím zase jinde.

Kolegyni vadí můj optimismus, úsměv i to, že mi nic nevadí.

No to je mi jasné.

Prý: ‚To jsem si všimla, že ti nic nevadí.‘ Viděla jsem, že přišlo ego. Celý den mě sleduje. Jsem v její reality show: chápu, musí – můj anděl, jen jsem unavená. Co bude příště? Zakáže mi mrkat, dýchat... Jak dát hranice egu? Buňka Martina.

Ty brďo! Martino, musí ti to být naprosto jedno. Vy zase optimismem přece nikomu neublížujete. Ona si ubližuje, ona si ubližuje svým egoismem, to znamená útokem svého těla na vaše. Pozor, ego tohle často dělá. Silné ego tohle dělá, protože tam je vlastně závist, že vám je dobře a jí ne. Ona se neumí radovat. Ale pozor, ona potřebuje trénink. Ten člověk, když se potom setká s někým, kdo by byl pozitivní, tak on by to nedal. Chovejte se tak, jak vám je příjemné, klidně se usmějte, klidně buďte pozitivní, nepřehánějte to v takové té síle, v té gradaci, chechtejte se tak asi z poloviny, z poloviny jako Adamcová... A ať si zvyká. To je její problém, ne váš. Vy jste taková, jaká jste. Vy ji jako takovou ale taky musíte brát. Pozor, to už by byl váš problém, kdyby vám překáželo, že jí to vadí. Tam musí být vzájemná souhra. Ono je někdy těžké tohle doladit. Takže, pozor: je, jaká je, ať si brblá, klidně jí dejte mrknutím najevo: mám tě ráda. Přineste jí občas třeba čokoládu nebo něco, aby měla víc energie na ten optimismus, jako ze srandy. Ono se dá všechno rozehnat ve srandě. Nebojte. Ale pozor, nesmí to být provokace. Musí to být fakt z vaší strany láska. Jako: „Ty jsi tak smutná, to není dobře. Já tě naučím trošku třeba, když budeš chtít...“ Ona řekne: „Ne!“ „Tak dobře, dobře, tak ne, ale čokoládu ti můžu koupit, že?“ Jako jen tak lehce, občas. Ono je to těžké pro ty lidi, co to neumí. Neví, jak na to. A také navíc jim ego nalhává, že si vy nalháváte, že jste šťastní. Tam to různě pokrotí, aby udržel toho člověka jakoby v těch negacích. Jsme tu pro to, abychom jim to předváděli, ne!

Milá Ivanka, otázka: Ježíš liečil slepých, chromých, chorých lidí, nenarušoval ich karmu, DNA? Ako si mohli prežiť svoj osud? Marta.

Marti, Ježíš ve své době ještě mohl dávno léčit. Mohl dávno ukazovat zázraky. Ale zároveň vám ukázal, a pak vám nakonec řekl, že v této době přijde někdo, kdo řekne pravdu a bude obyčejným člověkem. Protože ty zázraky nejsou všechno, co se tady mělo odehrávat. Zázraky tady bude předvádět vždycky magie. Jenže tady jde o to: vy ty

zázraky totiž nepotřebujete takové, jako jste si představovali. Pro vás zázrak byl, že se někdo vyléčil. Jenže nemoc vznikala z odporu světa 3D.

Kdysi jsem vysvětlovala v Trstené jedné ženě, která se ptala a řekla mi, že jsem asi udělala krok zpět, když najednou uznávám doktory a neuznávám léčitele. Já jsem řekla, že se mýlí, že uznávám všechny. Pro mě jsou všichni správně ve své třídě, ale tady jde o to, abyste nepotřebovali ani léčitele, ani doktora. Pozor, doktora potřebovat budete, protože jak budete stárnout a nebudete už mít nemoci, tělo se ale opotřebuje. Jsou tři druhy nemocí, největší síla je oblast odporová, kdy si uzavíráte čakry. Pak jsou nemoci karmické, které jste si potřebovali prožít a musíte si je prožít ve 3D světě, které už v 5D světě později nebudou. Tam už totiž karma není. Tam jsou jiné věci, na které si pak přijdete. Ty karmické nemoci jsou pro vás velmi důležité. Většinou si je na sebe natáhnete z důvodu, kdy jste se hodně, ale hodně neměli rádi. Anebo jste hodně ubližovali druhým lidem, abyste si prožili to vězení. Třeba, já nevím, Bechtěrev, RS /roztroušená skleróza/. To jsou věci, kdy ten člověk, když i přijde k tomuhle učení a má eresku, tak udělá obrovský pokrok. Obrovský, on to pochopí. On při tom náběru toho, co už si prožil a při těch věcech, co mu to tělo najednou poukazuje do budoucnosti, tak se potřebuje stabilizovat jakmile pochopí. Ano, je to všechno odložitelné, ale všechno svým časem a svým způsobem, takže je to strašně důležité prožít. A pak jsou další nemoci, a to jsou nemoci stáří těla, kdy už máte opotřebované orgány. A to se teď bude u těch doktorů jako u automechaniků léčit.

Takže ano, on to dělal, protože tenkrát před dvěma tisíci lety to bylo ještě před velkým boomem bílé magie. On vám vlastně ukázal jen ten vývoj, který byl. Také vám řekl ještě věci, které dneska už samozřejmě vývojově neplatí. Ano, kvůli modlení a všemu. Vy už dneska víte, že už jste se promodlili za všechny inkarnace za těch dva tisíce let, co jste měli, dost, a že to je vlastně nespokojenost, a tím si vytváříte vlastní utrpení svým tělem, za které se považujete a považovali jste se. Ano, všechny věci ve své době tak, jak byly učiněny, byly učiněny správně.

Nemusí naše těla vůbec umírat,...

Zatím ještě ano.

...tedy se nemusíme množit a vdávat se, že ano...

Ne. Zatím ještě musíme se množit a vdávat.

Anebo nemusíte se vdávat, ale množit se budete, protože to se plete vlastně hmota planety.

Přijde vzkříšení zesnulých, jsou zde, zde je astrál.

Ne. To tak není. Vy asi mluvíte o nástinu, kdy mrtví budou vstávat z hrobů. To už jsem vysvětlovala. Nevím, jak dlouho posloucháte anebo ne, ale v dnešní, poslední inkarnaci za sebou vláčíte všechny inkarnace, to znamená všechny zemřelé, kterými jste kdy byla. Je to vaše otázka, tak odpovídám vám. To znamená, že dnes to charakterizuje celou řadu jakoby těch zemřelých, kteří dneska ve svém vývojovém stavu ve vás došli

konečného stavu, pokud dojdete do stavu otevření Třetího oka. To je skutečný význam zmrtvýchvstání. Ano, vy jste si nabrali veškeré inkarnace ve světě 3D v egu, to znamená v lidském těle. A všichni ti mrtví zároveň vlastně splnili svůj úkol, protože každá ta část té inkarnace se něco naučila a dneska jste to dovršili vlastně společně. To je jedna jediná bytost. Tohle je skutečný význam zmrtvýchvstání.

My jsme se letos smáli v Jeruzalémě, protože tam je ještě pátá brána, která je zavřená. A ona je zazděná. Tou se nikdy nesmí projít, protože podle nějakého tehdejšího proroctví, až se vrátí mesiáš na svět a projde branou, tak budou vstávat mrtví na Getsemanských zahradách, co jsou nad nimi v obrovském pohřebišti, takže oni ji pro jistotu zazdili. Tak jsme se tam tam tedy smáli, přišlo nám to strašně veselé.

Zdá se mi, že prožitek nějaké mimořádné zkušenosti, třeba hromadné levitace nebo otevření té šesté čakry, Třetího oka, by tady vlastně změnil, byla by tady místo těch politických věcí rychle změna...

Nezměnil by to, nezměnil by to.

... můžeme takhle ve 3D tady to přece rychle dodělat. Já mám s vámi tedy agitovat a levitovat, a dcera má otevřené docela šikovně Třetí oko...

Ano, ale to je hladina magie. K čemu jim to je? Půjdou do cirkusu, nebo se budou někde předvádět? K čemu jim je ta levitace?

Ne, právě to je o tom, že nikdo nejsme schopní to předvádět, to by nám zase ti další neuvěřili, to budeme muset všichni zažít. Já jsem o tom přesvědčená, že budeme muset opravdu všichni, celá planeta bytostí, všech bytostí, prostě to nejsou jenom lidé, že, to jste říkala, prostě všech bytostí, možná i zvířat, opravdu zažít nějaký prožitek. Já navrhuji levitaci, protože spousta křesťanů čeká příchod Krista, a připomíná to trošku tu levitaci. A jako opravdu je. Třeba celosvětově mentalisté, psychotronici... Pozor, je zajímavost, že policie má zájem o psychotroniky, kteří by byli živými detektory pravdy. To jsou ti, kteří umí najít třeba pohřešované, konkrétně v Praze na hlavním vlakovém nádraží. Třeba vystoupil policista, má zájem o psychotroniky a opravdu o takhle dobré psychotroniky...

Já vám něco vysvětlím. Já znám taky jednu takovou psychotroničku, která pomáhala ve své době. Ano, pomáhá. A tohle je ještě vrstva magie. Teď už odložila svůj dar. A dokonce za ní přišla teď po roce, když odložila svůj dar, jedna žena, která byla v černé magii, a udělala jí tam obrovskou scénu, aby tedy pokračovala. Ale uvědomte si, že když někdo odloží ten dar, tak se jiná duše doplní. Ono to bude pořád pracovat v té sféře, ve které, vlastně v té magické, se žije. Ano, ve 3D to bude pořád pracovat. Ale my se tady teď dělíme do stavu vědomí božského a vědomí ještě lidského. A to jsou ještě ty levitace - vědomí lidské, to je homo sapiens. A teď přichází homo humilis, to je otevření Třetího oka, je to člověk božský. Do té doby jsme ještě s odpory, a tam ještě platí a pracují tyhle dovednosti, které tady jsou, což je levitace a tyhle věci.

... Všichni ti lidé umřeli. A já si myslím, že smrt byla opravdu iluze, že nemusíme umírat. Vlastně ta spiritualita je v podstatě věda, i vědci začínají zkoumat orgány a shodli se, že buňky jsou nesmrtelné. Čili pojdme přestat umírat.

To není na vašem rozhodnutí. Ano, my ovládneme hmotu v dalších dvou tisících letech, to je pravda, ale bude to trošku jinak, než si to teď představujete. Třeba teď se zjistilo, že buňka, a to už je vědecky dokázáno, že buňky vašeho těla, a to už víte dávno, že jednou za sedm let se zkrátka úplně vymění všechny buňky vašeho těla, takže jste někdo úplně jiný. Pozor, ono to není zase tak úplně pravda, protože každá ta buňka, která umírá, tak ta následná se kopíruje. A teď si představte, že je vám třeba těch šedesát, osmdesát, devadesát let. To znamená, že tam nastalo třeba, já nevím, plácnu blbost, tisíc kopírování za to období lidského života, ale ta kopie není ještě dokonalá.

Transplantované srdce – jaké je tam lidské Já jsem?

Vy máte ještě jemnohmotná těla. A ta jemnohmotná těla zůstávají, i když se transplantuje hmotné srdce, takže to jediné jakoby zůstává. Ale je pravda, že i to transplantované srdce vám dá trošku jiné citění a jiné vlastnosti, než jste měl před tím. To přebíráte od toho člověka, který byl. Jestli ho máte, nebo jestli znáte někoho, ti lidé vám to určitě potvrdí. S tímto zásahem už se ale počítá, ano, že to v téhle době prokážete.

Já si pamatuji, když ještě chodilo Nadjá ke mně a k Jaroslavovi, tak jednou se na nás ten Mikuláš tak podíval a říká: „Za nějaký čas budeš mít tři měsíce problém. Šťávy ti půjdou nahoru, ale nic s tím nedělej, stejně s tím nic nepomůže. Ono to bude trvat pár měsíců, a pak ti to zmizí.“ A za nějaký čas mi Jára říká: „Ty hele, mně fakt není dobře. Mě pálí záha, není mi dobře.“ A fakt se snažil dělat cokoli, protože v tu chvíli si na to nevzpomněl. A opravdu za tři, čtyři měsíce to automaticky přestalo. Takže to vědomí vidí na každé té hmotné složce, jaký děj je tam připravený, kdy budou platby, jak dlouho budou trvat. To už máte v tom osudu nastavené, máte to zapsané v tom těle, takže v té hmotné složce je ten děj celý jakoby sjednaný.

Klonování lidských bytostí. Už se to dávno provádí, je to strašně utajováno.

Ano, ale není to správné, protože my máme totiž jednotku, kdy máme nahaný vlastně svůj osud. A klonovat buňky bez toho hlavního zdroje, to není možné. To nám tenkrát právě jakoby říkali, že se o to lidé budou pokoušet. Vezměte si, pokoušeli jsme se, dejme tomu, a to šlo jakoby do ztracena, klonovat ovce. Ale třeba druhá generace už byla poškozená, třetí úplně zahynula, šlo to jakoby do ztracena, a už byli ti jedinci postižení. Tímto směrem to nepůjde. To by ani nešlo. To jsou takové ty snahy o záchranu toho světa jiným způsobem. Nebo jsou tam třeba i nějaké negativní úmysly. Vezměte si, že všechno tady zatím ve 3D se dá zneužít. Jakákoliv dobrá myšlenka, která tady byla, se dala nějakým způsobem zneužít a otočit jakoby pro to zlo. Ono to samozřejmě, vy už to dneska víte, všechno bylo dobře, protože ti lidi se tím poučí. Kolik třeba Einstein si dělal výčitek, že vlastně potom vznikla atomová bomba, která byla tím zneužitím, a

kolik lidí zabila... A tady všechno, co bylo vlastně k dobru přineseno, tak to ego umělo zneužít, hlavně v těch mocenských zájmech. A v té černé magii v těch posledních dvou stech letech toho bylo strašně hodně. Takže tam to tak bylo. Takže člověk nepůjde klonovat.

Nepůjde to?

Ne, ne. Půjdou jenom orgány. Ano, třeba vaše játra, když budou špatná. O tom jsem už mluvila mnohokrát, že tohle budou vlastně dělat lékaři, že budou jako automechanici. Potom, až vám budou stárnout těla, třeba játra mají sedmdesát let, pak už jsou stará, a i když nejsou poškozená, tak přece jenom už jim bude chybět síla k tomu čištění. Takže tehdy si můžete jít nechat naklonovat z vašich jater vlastní buňky, vyrostete to, a pak se vám to transplantuje. Protože dneska třeba, dnešní transplantace, už jsme o tom teď mluvili s tím srdcem, tam vlastně ten pocit z toho druhého lidského těla, tam si přenesete přece jenom něco. Tohle už bude čistě jakoby vaše, záležitost vašeho těla.

A i takhle: za prvé, lidé nebudou nemocní. Když nebudou mít odpory, budou zdraví, protože budou jednotou. Takže budete skutečně zdraví, pořád ten kanál bude otevřený a to vaše Božství, neboli vy, budete v tom hmotném těle. Už budete vědět, že to tělo je pouze nosič. Budete se o něj dobře starat. Pánové, dámy, nebudete pít alkohol, to jednou odpadne úplně totálně. Škoda, že... /Smích/ Nebudete skutečně do toho těla dávat jedy tak, jak se bude poznávat hmota, ta bude obrovsky úspěšná. Navíc ty jiné civilizace, vyšší, nám budou předávat v nabídce, to je ta spolupráce mezi dimenzemi, jakoby nové druhy stravování a lehčích potravin, protože, uvědomte si, že dneska vám je skutečně docela dost těžko z některých věcí, která jste jedli léta, a najednou to nejde. Takže tady budou veliké skoky. Jakoby v té 5D bude strašně hodně změn. Ano.

To nemáme pít pivo?

Zatím si ho dejte. Ano, užijme si ho do poslední chvíle, než nám to přestane chutnat.

Děkuji.

Prosím.

Milá Ivanko, jsem jedna z těch, co tě kdysi zavrhla, až teď už rok nadšeně poslouchám...

No, já tě miluji.

Nejtěžší bylo přijmout, že vše je dané...

Ano, já vím. Já samozřejmě miluji i ty, co mě zavrhnou. Věřte mi, na mě útočí hmotná složka, kterou vím, že já nejste. Chápete to? Já vím, že jste mým duchem, takže pro mě neexistuje, a nemusíš se mi vůbec omlouvat. Ale mám radost, když to takhle někdo otevřeně řekne, protože vím, že jste na něco přišli a něco jste odložili. A něco jste pochopili, takže můžete konečně tohle říct. A když někdo slyší, že vše je dané, tak ti, co mají silné ego, ty to odvrhne. A ti, co mají už to ego tak jako pod tou hladinou, jé, těm

se uleví: „Fuj, není to na mně...“ Ano, to je strašná úleva, když je všechno dané, tak co si budu dělat starosti se světem.

Na přednáškách často říkáš: ‚Vše přijímejte, zkuste jednou v zátěžové situaci zachovat klid a děkovat za všechno, co přichází, budou se dít zázraky.‘ V tu chvíli je už dané, jestli to právě já udělám?...

Ano, to nejde udělat vůlí člověka, na to si musíte počkat. To zkrátka buď jednou přijde anebo ne. Jednou to dokážete. Jednou zkrátka najednou přijde samo: „Ty vole, nic jsem necítil!“ Všechno bylo volné. A předtím, to tělo zuří a bojuje a nadává, dělá všechny možné vyfikundace, a to je zkrátka hrozné.

...A proto bylo nutné slyšet tu přednášku, aby se mohl splnit můj program? A v momentě, když už je člověk bez odporů, je čistým vědomím, může použít svoji vůli ve hmotě? Ale to už se asi jen sjednotí sám se sebou, se svou původní vůlí a ví, že nic jiného nechce. Aha, právě jsem si to zažila - samoobsluhu.

Ano, Kači, zažila. Výborně. Výborně, ano. Bůh ví, že všechno je nastavené. Dokud se budete pohybovat v těch nižších hladinách, budete stále bojovat. Vlastní vůlí budete chtít zachraňovat svět. A to nejde. On se totiž už dávno zachránil. Je nastavený děj - a vy ten děj nemůžete změnit. Takže vy máte žít ten svůj osobní život se všemi potřebami, věcmi, které máte udělat. Když za vámi někdo přijde, pomohu tím svým způsobem, který cítím, že mohu já, abych já sebe nepoškodila, protože, pozor, vy jste obojí - jedno. Jestliže já upřednostním druhou složku a sebe poškodím, tak děláte to samé, jako kdybyste vy jemu nepomohla, protože jedné z té poloviny jste nepomohla. Jste všechno. Takže, tady si žijte přesně to, co máte udělat je nastavené, a to si prožijete, pokud to splníte bez niterných bouřek a všech věcí. Ano, všechno, všechno je správně, jak má být.

Já zbytek otázek zodpovím, fakt slibuji, že příště si to vezmu s sebou, a ráda.

Mějte se hezky, byli jste fajn.

Potlesk.